

Ліягона

Старійшини Гонг і Соарес:
“Свідки імені Христа в
усьому світі”, сс. 12, 18

8 речей, які треба зрозуміти про
вашого єпископа, с. 24

Джозеф Сміт: “Отримав
натхнення просувати справу
Сіону”, с. 28

Сучасна розповідь про наші завіти
з Богом, с. 34

“ЗНАННЯ ПРО ТЕ, ЩО НАШІ
**НЕБЕСНІ БАТЬКИ КІНЦЕВОЮ
МЕТОЮ ЗАПЛАНУВАЛИ ДЛЯ
НАС ЩАСТЯ І ПІДНЕСЕННЯ,**
ПОКАЗУЄ НАМ ПЕРСПЕКТИВУ, ДАЄ
НАМ САМОУСВІДОМЛЕННЯ ТОГО,
ЩО МИ Є УЛЮБЛЕНИМИ ДІТЬМИ
БОЖЕСТВЕННИХ БАТЬКІВ. ЦЕ
ТАКОЖ ЗБІЛЬШУЄ НАШУ
ВПЕВНЕНІСТЬ У ГОСПОДІ”.

СТАРІЙШИНА КВЕНТІН Л. КУК

Зі статті “Наскільки милостивим був Господь”, с. 34.

34

СТАТТІ

- 6** **Принципи служіння:
Отримувати допомогу,
щоб допомагати іншим**
*Як ми можемо знати, коли і
яким чином залучати інших
до нашого служіння?*

НА ОБКЛАДИНЦІ
Що я маю, даю Тобі, художник Уолтер Рейн.

- 12** **Старійшина Герріт В. Гонг:
Люби Господа і довіряй
Йому**
Старійшина Д. Тодд
Крістофферсон

- 18** **Старійшина Уліссес Соарес:
чоловік, що немає в нім
підступу**
Старійшина Ніл Л. Андерсен

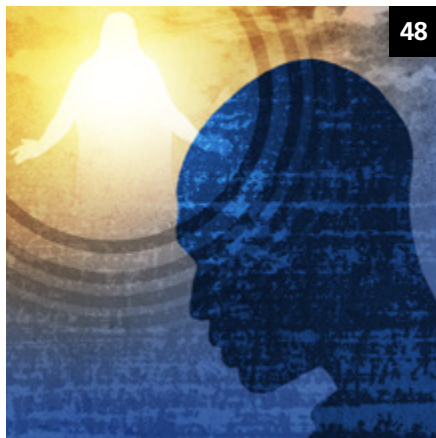
- 24** **Кожен єпископ хоче, щоб
члени його приходу знали
про це**
Майкл Меєрс
*Іноді ми забуваємо, що єпи-
скопи такі ж люди, як і ми з
вами, й роблять усе можливе,
аби добре служити в своєму
покликанні.*

- 28** **Святі: Розповіді про
Церкву—Розділ 8: Поява
Церкви Христа**
*Поки друкувалася Книга
Мормона, кількох людей було
спрямовано до істинної
Церкви. Після публікації книги
Джозеф організував Церкву.*

- 34** **Наскільки милостивим був
Господь**
Старійшина Квентін Л. Кук
*Члени Церкви відчуватимуть
натхнення, читаючи про
вірних святих останніх днів
у новій багатотомній історії
Церкви.*

ЗАМАЛЬОВКИ

- 4** **Портрети віри: Майкл
Ісаак—Бидгощ, Польща**
- 10** **У що ми віримо: На що йдуть
гроші з десятини**
- 40** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Наша
підтримка**
Президент Джеймс Е. Фауст

48

- 44** **Наша мотивація жити за євангелією**
Мінді Селу
Причини, з яких ми живемо праведно, в дійсності зводяться до одного.
- 48** **Перший крок до покаяння**
Оріалс Петерсон
Треба було зібрати всю свою сміливість, щоб відвідати єпископа, але це все змінило.

Чи можете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону?
Підказка: Як світить ваше світло?

50

- 50** **Навчатися у Господній спосіб**
Старійшина Девід А. Беднар
Коли ми дозволяємо Духу бути нашим учителем, зростає наша здатність навчатися.
- 54** **5 способів того, як навчатися з матеріалів генеральної конференції**
Прогляньте ці 5 ідей, аби отримати більше з конференційних виступів.
- 56** **Навчені Святим Духом**
Ці підлітки розповідають, чого вони навчилися з генеральної конференції.
- 58** **Плакат: Якщо ви слухаєте**
- 59** **Факти про генеральну конференцію**
- 60** **Запитання і відповіді**
Як я можу запрошувати Духа в мій дім, якщо люди там сваряться чи сперечаються?
- 62** **Дороги, що готують вас до майбутнього**
Ці історії з життя чотирьох дорослих молодих людей можуть показати вам, як знайти успіх у майбутньому.

72

- 66** **Роздавати Божу любов**
Аллі Б.
Коли ми переїхали, я помітила, що у філії не було багато людей. Тож я вирішила щось з цим робити.
- 67** **Молитва в каньйоні**
Карсен К.
Я боявся, що ми ніколи не знайдемо дорогу до машини.
- 68** **Хай ваше світло сяє: Яскраво сяяти в Чеській Республіці**
- 70** **Апостоли свідчать про Христа**
Старійшина Джеффері Р. Холланд
- 71** **Наша сторінка**
- 72** **Віра, надія і Грейс—Частина 3: Надія в Голландії**
Меган Армкнехт
- 74** **Клуб читання Книги Мормона**
- 75** **Персонажі Старого Завіту: Естер була відважною**
- 76** **Оповідання з Писань: Цариця Естер**
Кім Уебб Рейд
- 79** **Розмальовка: Я можу допомагати іншим відчувати, що їх люблять**

Перше Президентство: Рассел М. Нельсон,
Даллін Х. Оукс, Генрі Б. Айрінг

Кворум Дванадцятьох Апостолів: М. Рассел Баллард,
Джеффри Р. Холланд, Дітер Ф. Ухтдорф, Девід А. Беднар,
Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен,
Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд,
Герріт В. Гонг, Уліссес Соарес

Редактор: Уго Е. Мартінес

Помічники редактора: Ренделл К. Беннетт,
Беки Крейвен

Консультанти: Брайан К. Ештон, ЛеГранд Р. Кертіс мол.,
Едвард Дубе, Шерон Юбенк, Крістіна Б. Франко,
Дональд Л. Холлстром, Дуглас Д. Холмс

Головний директор: Річард А. Хітон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон

Помічник головного редактора: Раян Карп

Помічник з видавництва: Франсиска Олсон

Редколегія: Марісса Денніс, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х.
Граф, Ларен Портер Гонт, Джон Райан Дженсен,
Шарлот Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок,
Саллі Джонсон Одекір, Джошуа Дж. Перкі, Джен
Пінборо, Річард М. Ромні, Мінді Селу, Чекел Вордлей,
Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрю, Фей П. Андрус, Менді
Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін
Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Моой,
Емілі Чіко Ремінгтон, Марк В. Робінсон, Брет Тир,
К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Іра Глен Едейр, Джулі Бурдетт,
Томас Г. Кронін, Брайан В. Джиджі, Джинні Дж. Нільсон,
Дерек Річардсон

Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Стивен Льюїс

Відповідальний за розповсюдження: Трой Р. Баркер

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуано,
словенською, суахілі, тагальською, тайтянською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською,
фінською, французькою, хорватською, чеською,
шведською та японською мовами. (Періодичність видання
різна в залежності від мови).

© 2018 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Надруковано в Україні.

Інформація щодо авторського права: Якщо
не вказано інше, окремі особи можуть копіювати
матеріали з *Ліягони* для особистого, некомерційного
використання (а також для церковних покликань). Це
право може бути скасовано у будь-який час. Візуальні
матеріали не можна копіювати, якщо про ці обмеження
зазначено у рядку з інформацією про мистецьку роботу.
Питання щодо авторського права треба направляти
до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St.,
FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

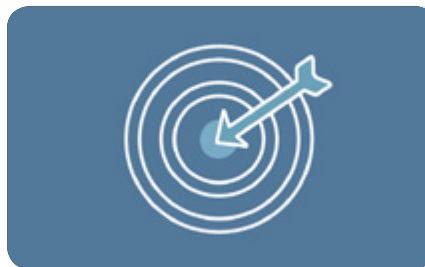
БЕРЕЗЕНЬ українською мовою (ISSN 1096-5173) видається
щомісяця Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150.

Більш докладно он-лайн

Читайте статті та надсилайте свої
на адресу: iahona.lds.org

Знайдіть надихаючі послання,
якими можна поділитися
(англійською, португальською
та іспанською мовами) на сайті
facebook.com/iahona

Надсилайте відгуки на адресу:
iahona@ldschurch.org

Підпишіться на store.lds.org.
Або зайдіть у розподільний центр,
запитайте у провідників приходу чи
зателефонуйте за номером
1-800-537-5971 (США і Канада).

ПІКТОГРАМИ ВІД GETTY IMAGES

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Відвага, 75, 76

Віра, 4, 40, 42, 44

Генеральна конферен-
ція, 54, 56, 58, 59

Десятина, 10

Джозеф Сміт, 28, 34

Єдність, 24, 43, 60

Єпископи, 24, 48

Історія Церкви, 28, 34

Ісус Христос, 44, 70

Книга Мормона, 28, 74

Лихо, 4

Любов, 66, 79

Місіонерська робота,
43, 66

Молитва, 4, 40, 41, 67, 68

Навчання, 50

Небесний Батько, 34, 43

Одкровення, 41, 50

Покаяння, 48

Приклад, 68

Провідники Церкви,
12, 18

Пророки, 42, 71, 80

Прощення, 48, 72

Робота, 62

Самозабезпечення,
40, 62

Свідчення, 56, 68, 71

Святий Дух, 50, 56, 60

Служіння, 6, 24

Старий Завіт, 75, 76

Храми, 42, 71

ПОРТРЕТИ ВІРИ

“Хвороба може зробити багато хорошого”,—каже Майкл, який страждає від ниркової недостатності. Завдяки хворобі зросла його вдячність за євангелію. Він каже, що “це хороше випробування”.

ЛЕСЛІ НІЛЬССОН, ФОТОГРАФ

Майкл Ісаак

Бидгощ, Польща

Спочатку я розізлився.

“Чому я?— запитував у молитвах. Я служив Тобі, Господи”. Через якийсь час я зрозумів. У Писаннях сказано: “Того, хто має віру в Мене, щоб бути зціленим, і не призначений до смерті, буде зцілено” (УЗ 42:48).

Члени Церкви продовжують молитися за мене, однак здоров'я погіршується. Вони думають, що їхні молитви не почуті, проте вони почуті, тому що вони стають кращими людьми і тому що я відчуваю любов, яку вони мені виявляють.

Навіть якби я був здоровий, скільки часу мені залишилося, з огляду на мій вік? Та все ж у мене все ще багато попереду.

У мене є Церква. У мене є спосіб спілкування з Богом через молитву, піст і все, що ми робимо. Що ще мені потрібно?

Іноді я кажу собі: “Можливо, це і є причина моєї хвороби—щоб я міг зрозуміти, до якої величної справи долучився, яким чудовим курсом прямую”.

ЧИТАЙТЕ БІЛЬШЕ

Дізнайтеся більше від Президента Рассела М. Нельсона про те, як долати життєві труднощі за допомогою сили надії на сайті lds.org/go/10185. Ви можете знайти більше “Портретів віри” на сайті lds.org/go/18.

Принципи служіння ОТРИМУВАТИ ДОПОМОГУ, ЩОБ ДОПОМАГАТИ ІНШИМ

Як ми залучаємо інших людей, коли нам потрібна допомога в нашому служінні? Беріть участь у співбесідах про служіння і в зборах-нарадах, що проводяться в першу неділю місяця.

Коли розсіяний склероз прикував Кеті до інвалідного візка, вона зрозуміла, що їй потрібна допомога, щоб кожного вечора перебиратися з візка у ліжку. Це завдання було надто великим для будь-якого члена Церкви. Тож кворум старійшин порадився щодо цієї ситуації і вирішив скласти графік допомоги на кожен вечір¹.

Коли ми дізнаємося про потреби й сильні сторони тих, кому служимо, ми можемо побачити, що нам потрібна допомога, аби задовольняти їхні потреби. Співбесіди щодо служіння і збори-наради, що проводяться в першу неділю—це дві можливості обговорити те, як належним чином залучати інших.

Співбесіди щодо служіння

Ці щоквартальні співбесіди між сестрами-служительками і президентством Товариства допомоги або

братами-служителями і президентством кворуму—це єдиний *офіційний* звіт, який ми робимо стосовно тих, кому служимо. Співбесіда щодо служіння—це можливість принаймні раз у квартал (1) порадитися про сильні сторони, потреби й труднощі призначених сімей та окремих людей, (2) визначити, яким чином у вирішенні проблем може допомогти кворум, Товариство допомоги або рада приходу і (3) навчатися від провідників та отримати підбадьорення в роботі зі служіння.

Президент кворуму старійшин і президент Товариства допомоги повідомляють про важливі потреби безпосередньо єпископу і отримують пораду й спрямування від нього.

Ви можете знайти більше інформації стосовно співбесід щодо служіння на сайті ministering.lds.org.

Статті рубрики "Принципи служіння" існують не для того, щоб доносити їх як послання, а щоб допомагати нам навчатися дбати одне про одного. Коли ми краще познайомимося з тими, кому служимо, Святий Дух підкаже й ми будемо знати, яке послання їм потрібно почути як додаток до нашого піклування і співчуття.

ІСУС ЗАЛУЧАВ ІНШИХ

Ісус нагодував 5 тис. чоловік п'ятьма хлібами і двома маленькими рибками. Читайте Іван 6:5–14, щоб визначити, скільки разів Спаситель залучав інших людей у цей акт служіння.

Як зробити співбесіди щодо служіння змістовними

На підтримку висловлювання Президента Рассела М. Нельсона про те, що програма служіння буде опорою, на якій триматиметься курс Церкви, старійшина Гарі Е. Стівенсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Втілення його видіння ... може залежати від того, наскільки добре навчені брати-служителі й сестри-служительки й наскільки активно вони долучаються до співбесід щодо служіння”².

Чотири підказки братам-служителям і сестрам-служителькам:

- Приходьте на співбесіду в пошуках поради. Будьте готові навчатися.
- Будьте готові обговорювати потреби, у вирішенні яких вам може знадобитися допомога.
- Зосереджуйтеся на сильних сторонах і здібностях людини, а не лише на її потребах.
- Зв'яжіться з президентством, щоб отримати пораду у період між щоквартальними співбесідами, якщо у цьому є потреба.

П'ять підказок для провідників:

- Співбесіди не повинні бути довгими, але заплануйте достатньо часу, щоб поговорити у такому місці, яке дозволить провести суттєву розмову.
- Скористайтеся можливістю послужити брату-служителю або сестрі-служительці.

- Не ставте запитання, які справляють враження, ніби ви просто рахуєте кількість візитів або перевіряєте кількість контактів (“Чи здійснювали ви служіння?”). Але ставте такі запитання, які заохочують бажану відповідь (“Які спонукання ви відчуваєте, коли молитесь за цю сім'ю? Що сталося, коли ви діяли за тими спонуканнями?”).
- Уважно слухайте і робіть нотатки.
- Радьтеся разом. Напарники у служінні мають право на одкровення для тих, кому їх призначено служити.³

Запитання і відповіді про співбесіду щодо служіння

Що таке співбесіда щодо служіння?

Це обговорення між братами-служителями і членом президентства кворуму старійшин або між сестрами-служительками і членом президентства Товариства допомоги в такій обстановці, яка дозволяє їм прагнути натхнення від Святого Духа і отримувати його. Внаслідок цього брати-служителі та сестри-служительки можуть отримати натхнення наглядати, любити, навчати і втішати у спосіб Спасителя.

Чи повинні ці щоквартальні співбесіди проводитися особисто?

Як правило, вони проводяться особисто, але можуть проводитися по телефону або он-лайн, коли недоцільно зустрічатися віч-на-віч. Загалом обидва напарники мають брати участь у співбесіді, якщо це доречно.

Для чого призначені співбесіди щодо служіння?

Співбесіди щодо служіння є нагодою для братів-служителів і сестер-служительок оцінити поточну ситуацію, скласти плани на майбутнє і отримати необхідну допомогу для окремих людей чи сімей, яким вони служать. Це можливість обговорити, які ресурси може надати кворум і Товариство допомоги.

Що робити з конфіденційною чи делікатною інформацією?

Брати-служителі і сестри-служительки повідомляють конфіденційну інформацію лише президенту кворуму старійшин, або Товариства допомоги, або безпосередньо єпископу. Конфіденційну або делікатну інформацію не слід розголошувати на зборах-нараді в першу неділю місяця.

Ви можете переглянути навчальні відео стосовно співбесіди щодо служіння на сайті ministering.lds.org.

Радитися про потреби інших—це суть співбесіди щодо служіння. Див. також статтю рубрики “Принципи служіння” під назвою “Радьтеся про їхні потреби” у вересневому номері за 2018 рік.

Збори-нарада у першу неділю

Крім співбесід щодо служіння, збори-наради в першу неділю є ще одним способом залучити інших людей до служіння. Під час зборів Товариства допомоги і кворуму старійшин всі присутні можуть отримувати натхнення через Духа і від інших людей у тій групі.

Мета зборів-наради:

- “Радитися разом стосовно наших обов’язків, можливостей та труднощів;
- Навчатися, беручи до уваги думки і досвід одне одного, та
- Планувати, яким чином діяти згідно з враженнями, отриманими від Духа”⁴.

Збори-нарада—це не просто обговорення: ці збори скеровують нас до дій—як кожного окремо, так і групою—згідно з натхненням Духа. Після цих зборів

члени Церкви можуть відчувати бажання здійснювати Господню роботу.

Запрошення діяти

“Сьогодні ми молимося про те, щоб кожен чоловік і кожна жінка—а також наші старші молоді чоловіки і молоді жінки—пішли з цієї генеральної конференції, сильніше зобов’язавшись щиро піклуватися одне про одного, спонукані до цього лише чистою любов’ю Христа”⁵. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Mormon Messages* video “Lift”, lds.org/media-library.
2. Gary E. Stevenson, in “Ministering Interviews” (video), ministering.lds.org.
3. See Russell M. Nelson, “Ministering” трав. 2018, с. 100.
4. *За Мною йдіть*—для Мелхиседекового священицтва і Товариства допомоги, в *Ensign* або *Ліягоні*, лист. 2017, с. 140; також можна знайти на comefollowme.lds.org.
5. Джеффри Р. Холланд, “Бути з ними і укріпляти їх”, *Ліягона, Ensign* або *Ліягона*, трав. 2018, с. 103.

НА ЩО ЙДУТЬ ГРОШІ З ДЕСЯТИНИ

Що відбувається з грошима, які ви платите як десятину?

Ви заробляєте гроші.

Ви жертвуєте 10 відсотків свого прибутку як десятину (див. УЗ 119).

Ви даєте свою десятину члену єпископату або президентства філії чи вносите їх он-лайн на сайті donations.lds.org.

У Головному управлінні Церкви Перше Президентство, Кворум Дванадцятьох Апостолів і Верховний єпископат складають Раду з використання десятини (див. УЗ 120). Як заповідано Господом, вони приймають натхненні рішення щодо того, як ці священні кошти десятини будуть використовуватися.

ДЕСЯТИНА МОЖЕ ВИКОРИСТОВУВАТИСЯ ДЛЯ:

Будівництва храмів, будинків зборів та інших церковних будівель і догляду за ними

Функціонування церковних освітніх програм

Друкування Писань та інших матеріалів

Виконання сімейно-історичних досліджень

Здійснення гуманітарних проектів та програми благополуччя

Виконання місіонерської роботи

Проведення церковних заходів, спрямованих на товаришування членів приходу або філії.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ

- Старійшина Девід А. Беднар, "Небесні отвори", жовтнева генеральна конференція 2013 р.
- Малахія 3:7-18
- "Десятина", *Стійкі у вірі* (2005), сс. 35–37

Старійшина
Д. Тодд
Крістофферсон

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

СТАРІЙШИНА ГЕРРІТ В. ГОНГ:

Люби Господа і довіряй Йому

Герріт В. Гонг, щойно одружений студент-випускник англійського Оксфордського університету, зрозумів з власного досвіду, що коли ми любимо Господа і довіряємо Йому, Він нам допоможе, буде нас вести і зміцнювати.

Герріт отримав стипендію Родса, щоб здобути два ступені—один з них докторський. У той же час він служив у єпископаті Оксфордського приходу. Разом зі своєю дружиною Сюзен він пригадує пораду, яку старійшина Девід Б. Хейт (1906–2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, надав під час запечатування їхнього шлюбу в Солт-Лейкському храмі. “Він сказав, що нам завжди потрібно мати покликання,—каже старійшина Гонг.—Ми знали, що коли будемо довіряти Господу й робити все, на що спроможні, Він нам допоможе”.

Герріт і Сюзен дійсно отримували, за його словами, “божественну допомогу і лагідні милості”. Продовжуючи служити в єпископаті, Герріт виконав усі академічні вимоги для здобуття докторського ступеня, окрім написання дисертації. Він попросив єпископа Оксфордського приходу, Алана Уебстера, надати йому благословення. У благословенні Герріт отримав це обіцяння: “Продовжуй робити все, на що спроможний, і Господь тебе благословить”.

Два члени приходу, які були досвідченими секретарями у юристів, запропонували допомогу в надрукуванні рукопису, і Герріт зміг закінчити свою дисертацію через кілька місяців. В дійсності він здобув і магістерський і докторський ступені усього за три роки. По закінченні

навчання його запросили займатися дослідницькою роботою в університеті. Досвід, здобутий в Оксфорді, зміцнив його довіру до Господа, довіру, яка триває до сьогодні і продовжуватиме благословляти Герріта В. Гонга у його нинішньому служінні в Кворумі Дванадцятьох Апостолів.

Хліби й риба

“Господь є добрим і милостивим і прагне нас благословити,—каже старійшина Гонг.—Якщо ми докладаємо найкращих зусиль, Він дасть нам спроможність робити більше, ніж ми можемо. Це, як з хлібами і рибою. Господь бере те, що є в наявності, і збільшує його до багато більших обсягів у порівнянні з тим, що ми могли б зробити власними силами”.

Принцип хлібів і риби, за його словами, також стосується навчання. “Навіть коли формальна освіта

недоступна, найголовніше—це дух навчання, бо навчання є вічним. Ми всі можемо шукати світло та істину незалежно від обставин. Якщо ми так робимо, Господь допоможе й порадить, як їх знайти”.

Завітна приналежність

Під час навчання в Оксфорді старійшина Гонг засвоїв ще один євангельський принцип, який він назвав “завітна приналежність”.

“Коли ми наближаємося до Господа, ми також наближаємося одне до одного,— каже він.—Ми зі Сюзен дуже цінуємо наш Оксфордський досвід як в приході, так і в академічних досягненнях. Багато наших

Старійшина Гонг розділяє свою радість з батьками—Джин та Уолтером, і своєю дружиною Сюзен. За його словами, дім батьків “був сповнений глибоким благоговінням перед Божою любов’ю до кожного з Його дітей”. Коли старійшина Гонг вперше зустрів свою дружину, йому здалося, що він завжди знав Сюзен.

вдячний за президента колу і за раду приходу, які допомагали мені, коли я був молодим єпископом. Ми всі в боргу перед батьками, родичами свого подружжя, сусідами, президентами місії й сестрами і провідниками священства, які виявляли нам доброту, скеровували і заохочували приходити до Христа”.

Сімейний спадок

Сімейна історія старійшини Вонга прослідковується на 34 покоління вглиб до Першого Дракона Гонга, який народився у 834 році від Р.Х. Дідусь і бабуса старійшини Гонга емігрували до Сполучених Штатів з Китаю. Його мати Джин приєдналася до Церкви у

найближчих друзів і до сьогодні є тими людьми, з якими ми були в Оксфордському приході”.

Серед них Тім і Тетлін Вітт, які пам’ятають, як ходили разом з Гонгами до храму. “Я добре пам’ятаю, як брат Гонг знімав годинник, щоб той не відволікав і щоб забути про часові обмеження, коли розмірковуєш про вічні матерії,—каже сестра Вітт.—Той незначний вчинок допоміг мені покращуватися у своєму храмовому поклонінні”.

Гонги часто знайомилися з друзями, яких зараз мають, завдяки євангелії. “Люди кажуть: “Ми з вами працювали, коли ви були у вищій раді”, або щось подібне,—розповідає старійшина Гонг.—Те саме стосується і мене. Я

підлітковому віці на Гаваях, США, а пізніше навчалася в Університеті Бригама Янга у Прово, шт. Юта, США, де жила в сім'ї Герріта де Джонга, першого декана коледжу мистецтв. “Джонги допомогли мені зрозуміти, що таке євангельська сім'я”,—розповідає вона.

Після УБЯ Джин навчалася в Стенфордському університеті в Пало-Альто, шт. Каліфорнія, США, де вона познайомилася з Волтером А. Гонгом. “Він уже був християнином і швидко зрозумів, що містить в собі відновлена євангелія”,—каже Джин. Він приєднався до Церкви, і через рік вони уклали шлюб у Солт-Лейкському храмі. Обоє стали професійними освітянами і в сумі присвятили більше 70 років викладанню.

“Батько також став патріархом,—розповідає старійшина Гонг,—і завдяки патріаршим благословенням, які надавалися в нашому домі, наш дім був наповнений глибоким благоговінням перед Божою любов'ю до кожної Його дитини”.

23 грудня 1953 року в Редвуд-Сіті, шт. Каліфорнія, народилася перша з трьох дітей Джин і Волтера. “Його ім'я—Герріт—голландського походження, і було дано на честь Герріта де Джонга,—пояснює Джин.—Його друге ім'я—Волтер—дано на честь його батька. І наше прізвище—китайське, на вшанування його спадку”.

Джин каже, що Герріт був уважним до молодших дітей у сім'ї—Браяна і Маргеріт. “Він любив допомагати їм,—каже вона,—навіть у чомусь незначному, наприклад, як зав'язувати шнурки на взутті”. Вона пригадує, як одного дня прийшла додому і випадково почула, як Герріт і Браян казали, що, на їхню думку, якийсь виступ на причасних зборах був нецікавим. “Тож я кинула їм виклик: “Підготуйте кращий виступ”. Вони прийняли той виклик і почали уважніше слухати всі виступи”,—каже вона.

У підлітковому віці Герріту подобалося ходити в походи з іншими молодими

Зліва направо:
Марджорі та Гордон Б. Хінклі вітають Герріта і Сюзен під час прийому на честь одруження Гонгів. Будучи місіонером на Тайвані, старійшина Гонг навчав одну сім'ю, а через багато років уже в якості генерального авторитета зустрівся з онуком однієї з дочок тієї сім'ї. У В'єтнамі старійшина і сестра Гонг зробили настінний розпис, щоб трохи розрадити своїх дітей, які переживали труднощі. Члени сім'ї Гонг зібралися разом з тими, хто допомагав робити розпис стіни у В'єтнамі.

чоловіками свого приходу. Веллі Селбека, дружба з яким триває все життя, згадає один особливий похід. “Я був там з Геррітом і його братом Браяном та ще одним другом, який не був членом Церкви. Чомусь ми почали співати гімни. Герріт співав мелодію, Браян тенорову партію, а я басову. Думаю, ми проспівали 10 чи 20 гімнів, просто тому що нам подобалося співати. То був чудовий досвід. Наш друг, який не належав до Церкви, був вражений”.

Брат Селбека також згадає, як у старших класах школи Герріт попросив чір-лідерів

провести мовчазний виступ для команди шахістів. “Він переконував їх, що моральна підтримка необхідна кожному,—каже брат Селбека,—і вони дійсно прийшли на матч!”

По закінченні школи Герріт навчався в університеті Бригама Янга. З 1973 по 1975 він служив у Тайванській Тайбейській місії, потім повернувся до УБЯ, де в 1977 році здобув ступінь бакалавра з вивчення Азії та університетських досліджень.

Побачення і шлюб

Після місії старійшина Гонг на волонтерських засадах організовував недільні духовні вечори в Центрі підготовки місіонерів у Прово. Духовні вечори допомагали місіонерам, які їхали на Тайвань, більше дізнатися про

людей, які там живуть, їхні традиції та культуру. Однією з місіонерок була сестра Сюзен Ліндсі з Тейлорсвілля, шт. Юта, дочка Річарда П. і Маріан Б. Ліндсі. Брат Ліндсі був членом Другого кворуму сімдесятників. “Мені здавалося, що Сюзен була людиною, яку я завжди знав”,—каже старійшина Гонг.

Минуло два роки, і через кілька місяців після повернення Сюзен до УБЯ по закінченні місії, Герріт був у Прово зі своєю сім’єю. Його батько викладав в університеті, і Герріт запланував двотижневий візит. Візит розтягнувся на чотири тижні, оскільки вони зі Сюзен зустрічалися щодня. Потім Герріт поїхав в інтернатуру на Гаваї, перш ніж повернутися в Оксфорд.

“Нам треба було підтримувати стосунки через півсвіту,—згадує старійшина Гонг.—Я намагався навчатися в Англії і в той же час через Атлантичний океан дізнаватися все, що я міг дізнатися про неї”.

“Ми заручилися по телефону”,—каже сестра Гонг.—Він знову приїхав додому на День подяки і ми уклали

шлюб у перший же день, коли храм відкрили в новому році”. Через два тижні вони полетіли до Англії, щоб разом почати нове життя.

“Коли люди одружуються, вони кажуть про те, що дві сім’ї стають однією,—каже старійшина Гонг.—І це саме те, що дійсно сталося зі мною. Я відчуваю себе членом сім’ї Ліндсі, так само як і членом сім’ї Гонг”.

Карколомна кар’єра

Після того як недовгий час він був викладачем у Оксфорді, кар’єра Герріта перейшла у площину державного службовця у Вашингтоні, округ Колумбія, США. В 1984 році він служив у складі команди кампанії з переобрання Рейгана-Буша, де працював в одному кабінеті з Майком Левіттом, який пізніше став губернатором Юти. “Герріт був спостережливим і вдумливим,—каже брат Левітт,—але він вирізнявся своєю надзвичайною добротою”.

У 1985 році Герріт служив особливим помічником заступника секретаря Державного департаменту. У 1987 році він став особливим помічником посла Сполучених Штатів у Пекіні, Китай. І з 1989 по 2001 рік він обіймав кілька посад у Центрі стратегічних та міжнародних досліджень у Вашингтоні, округ Колумбія. Він потім повернувся до академічного світу, коли прийняв запрошення працювати на посаді помічника президента в сфері стратегічного планування в УБЯ. Він пропрацював на цій посаді 9 років.

Каррі Дженкінс, помічник президента, відповідальна за зв’язки в УБЯ, працювала у сусідньому офісі. Вона згадує про здатність Герріта Гонга заохочувати тих, хто оточував його. “Якщо у вас не було впевненості в тому, що ви справитеся зі складним дорученням, він був упевнений, що ви зможете,—каже вона.—Він робив усе, що в змозі, аби дати вам пораду, дати вам надію і дати можливість йти вперед і проявити себе”.

Федеральний суддя Томас Б. Гріффіт, який знав старійшину Гонга і у Вашингтоні, і в УБЯ, описує спілкування з ним у такий спосіб: «У кінці розмови ви розуміли, що центром були ви. Він прекрасний слухач. І він ставить запитання, що змушують вас думати».

Сесіл О. Самуельсон, почесний генеральний авторитет-сімдесятник і колишній президент УБЯ, каже, що старійшина Гонг «зовні спокійний, однак його розум завжди працює».

Сімейне життя

Герріт і Сюзен стали батьками чотирьох синів—Ебрахама, Семейюела, Крістофера і Метью—які зростали в різноманітних умовах.

«Коли ми жили в Пекіні, наші діти мали благословення стати найкращими друзями одне для одного»,—каже старійшина Гонг.

«З одного боку вони мали можливість отримати широке бачення світу,—додає сестра Гонг.—З іншого боку це допомогло нам стати дуже згуртованою сім'єю. Наші хлопці й досі кажуть, що найкраще, що ми, батьки, зробили,—це дали їм братів».

«Якось ми вирішили скористатися накопиченими мілями для польотів,—розповідає старійшина Гонг. Ми дозволили кожному вибрати напрямок. Ми почали у Вашингтоні, округ Колумбія, де ми жили, потім вирушили до Англії, Чеської Республіки, Греції, Турції, Індії, Китаю і Японії».

«Під час тієї подорожі у нас було одне незмінне правило,—розповідає Сюзен—Куди б ми не поїхали, ми їли те, що їдять місцеві жителі». У кінці подорожі, в Японії, старійшина Гонг сказав своїм синам, що поведе їх до ресторану, який відомий на весь світ своєю яловичиною. У Мак-Дональдсі чотири голодні сини і двоє батьків з'їли 17 гамбургерів!

«І мама, і батько дуже цінували навчання з досвіду,—розповідає Ебрахам.—Батько глибоко розмірковує над тим, як досвід формує людей, у тому числі цілі культури». Ебрахам також зазначає, що його батько «ретельно підбирає слова, бо хоче, щоб його слова були правильно сприйняті й він повністю був впевненим у тому, що каже».

Сем пригадує, що «при всій його зайнятості в Державному департаменті тато знаходив час, щоб кожного вечора займатися зі мною і готувати до математичної олімпіади в третьому класі, в якій я хотів брати участь і яка називалася «Challenge 24». Він сказав, що якщо я виграю, то ми влаштуємо вечірку з морозивом і до нього буде 24 наповнювачі». Сем дійшов до національного рівня, але не переміг. Однак сім'я Гонг влаштувала вечірку з морозивом. Проте не так-то легко було знайти 24 наповнювачі—одним була в'ялена яловичина.

Крістофер і Метью зазначають, як сильно вони «вдячні за довіру, любов і відданість, яку мають наші батько і мама». Це та любов, яку старійшина і сестра Гонг мають одне до одного і до кожного з синів та до родичів.

“Герріт є не лише відданим батьком, але і відданим сином та братом,—каже Сюзен.—Ці ролі є для нього важливими. Він допомагає нам розуміти, що сімейні стосунки є найважливішими”.

Служіння в Церкві

Хоча старійшина Гонг приділяв багато часу роботі й сім’ї, він продовжував з великим бажанням служити у церковних покликаннях, у т.ч. членом вищої ради, провідником групи первосвящеників, президентом Недільної школи, учителем семінарії, єпископом, президентом місії колу, президентом колу і територіальним сімдесятником.

В усіх покликаннях і у своїй сім’ї він незмінно демонстрував певні якості. “Він вбачає в кожному сина або дочку Небесного Батька,—каже сестра Гонг.—Але понад усе він любить Господа. Він справді всім своїм серцем хоче побудувати царство і благословити дітей Небесного Батька”.

Він обожнює свою дружину. “Що б мене не попросили зробити,—каже він,—Сюзен завжди поруч. Їй легко спілкуватися з усіма, вона налаштована на інших людей. Вона завжди з готовністю їхала в нові місця і пробувала щось нове, за що я їй вдячний”.

Зліва направо: В Таїланді старійшина Гонг зустрічався з його Високопреосвященством Франциском Ксав’єром, кардиналом Крієнг-сакон Ковітаванієм, католицьким архієпископом Бангкоку. Старійшина Гонг любить подорожувати з кожним із синів окремо. Це його подорож зі своїм сином Семом. Старійшина Гонг ділиться своїми думками про хліб життя з учителями семінарії та інституту релігії в 2017 році. Сестра Гонг вітається в домі члена Церкви в Камбоджі.

Служіння у кворумі сімдесятників

3 квітня 2010 року старійшину Герріта В. Гонга було підтримано генеральним авторитетом-сімдесятником. Його призначили до президентства Азійської території, офіс якого знаходився в Гонконгу. Пізніше він став президентом Азійської території. 6 жовтня 2015 року старійшину Гонга підтримали членом президентства сімдесятників, де його міжнародний досвід продовжувався і полягав у відвідуванні територій у різних частинах світу, таких як Африка і Центральна Америка.

“Ти зустрічаєш і починаєш любити святих у всіх тих місцях,—каже він.—Ти відчуваєш, яке це благословення, коли люди розповідають про свою віру, оскільки зі свого досвіду, коли Бог діяв в їхньому житті, вони зрозуміли, Ким є Бог і як Він любить кожного з нас”.

“Коли ми посилаємо старійшину Гонга для вирішення будь-якої проблеми, ті, хто долучені до неї, знаходять друга,—каже Президент Нельсон.—Він має високий рівень знань, однак дуже смиренний. Він спілкується з людьми на всіх рівнях, проте завжди підготовлений і переконливий”.

Покликання апостолом

Коли Президент Нельсон покликав старійшину Гонга служити членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пророк “з любов’ю взяв мої руки у свої, і поряд була моя дорога Сюзен, і надав це священне покликання від Господа, від якого у мене перехопило подих” (“Знайте всі, Христос Воскрес!” *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2018, с. 97). Зі смиренням, але впевнений в любові до Господа і маючи довіру до Нього, старійшина Гонг прийняв це покликання. Його було підтримано 31 березня 2018 р. Ретельно підготовлений Господом, тепер він буде служити особливим свідком імені Христа в усьому світі (див. УЗ 107:23). ■

Старійшина Ніл
Л. Андерсен

З Кворуму
Дванадцятих
Апостолів

СТАРІЙШИНА УЛІССЕС СОАРЕС: ЧОЛОВІК, ЩО НЕМАЄ В НІМ ПІДСТУПУ

На початку Свого служіння, коли Ісус обирав апостолів, Він побачив Нафанаїла, який наближався до Нього. Він відразу ж відчув доброту Нафанаїла, промовивши: “Ото справді [чоловік], що немає в нім підступу!”¹

Ісус знав, що Нафанаїл був людиною з чистим серцем, чесними намірами, не лицемір і не обманщик. Господу до вподоби ця риса—праведна цілісність,—і Він покликав Нафанаїла апостолом².

Уліссеса Соареса можна порівняти з Нафанаїлом, який жив у ті стародавні часи, тому Спаситель його також покликав апостолом.

“Світло моїх батьків”

Уліссес, наймолодший з чотирьох братів, народився в Сан-Паулу, Бразилія, 2 жовтня 1958 р. Він народився у дуже скромній сім’ї, але його батьки—Аппаресідо і Мерседес Каречо Соарес—були шанованими роботящими людьми, які з відкритим серцем слухали місіонерів. Вони приєдналися до Церкви в 1965 році, коли Уліссесу було 6 років.

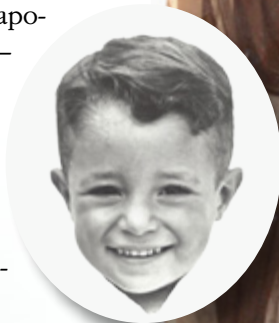
“Я не пам’ятаю, щоб брат Аппаресідо колинебудь не прийшов на збори”,—каже Осіріс Кабрал, який служив президентом колу у юнацькі роки Уліссеса. “Мерседес також була дуже вірною. Уліссес успадкував відданість батьків”.

Природна доброта серця Уліссеса найбільше почала виявлятися, коли він навчався Господніх шляхів. “Я зростав у Церкві, ідучи за світлом своїх батьків”,—розповідає

старійшина Соарес. Він ішов за тим світлом і його свідчення зростало, незважаючи на спротив.

“Я був єдиним членом Церкви у своїй школі, а інші хлопці завжди намагалися тягнути мене вниз і змусити робити щось неправильне,—розповідає він.—Мені потрібно було навчитися захищати себе за таких непростих обставин, однак я завжди всім своїм серцем вірив, що Господь допоможе мені вистояти. Ще в юності я зрозумів, що коли ти виконуєш свою частину, Господь зробить Свою. Проте тобі треба міцно триматися за Його за руку і за Його євангелію”.

Коли Уліссесу було 15 років, єпископ попросив його вести уроки в Недільній школі для молоді. Один

з уроків, яких він навчав, був присвячений тому, як здобути свідчення про євангелію. Уліссес вивчав Книгу Мормона, завжди відчував, що Церква істинна, і вірив у Спасителя Ісуса Христа.

Під час підготовки до уроку він хотів скласти класу сильне свідчення про істинність євангелії. “Я вивчав матеріал і гаряче молився,—пригадає старійшина Соарес.—Коли я став на коліна, серце наповнило дуже приємне відчуття, тихий голос, який підтвердив, що я був на правильному шляху. Це відчуття було настільки сильним, що я вже ніколи не міг би сказати, що я цього не знаю”.

Уліссес Соарес “зростав у Церкві, ідучи за світлом” своїх батьків: Аппаресідо і Мерседес Соаресів (зліва). Оскільки Уліссес покладався на Господа попри спротив, який відчував, він з дитинства навчився міцно триматися за Спасителя і Його євангелію.

засвоїв, працюючи в батьковому невеликому бізнесі, та озброєний здатністю швидко друкувати, Уліссес знайшов денну роботу, допомагаючи одній компанії здійснювати нарахування зарплати.

Здавши складний вступний екзамен, він почав вивчати бухгалтерію в технічному училищі у вечірні години. Кожного місяця після сплати десятини він заощаджував гроші на місію. Через рік його перевели до бухгалтерського відділу компанії, на яку він працював.

“Ось так я заробив гроші, щоб сплатити за свою місію,—розповідає Уліссес Соарес.—Кожного місяця упродовж трьох років до місії я купував щось із того, що було

Коли Уліссес змужнів, то зрозумів, що коли він зробить більше, ніж від нього очікують або просять, Господь щедро його благословить. Один такий урок було засвоєно в процесі підготовки до місії. Під час співбесіди з Уліссесом Соаресом єпископ наголошував на тому, що важливо виконувати заповіді й жити гідно. Він також звернув увагу на фінансову підготовку.

Сьогодні всі місіонери в Бразилії роблять свій внесок у сплату за місію, а багато сімей сплачують усю суму. Коли Уліссес Соарес наближався до віку служіння на місії, він вирішив, що заробить всі гроші, необхідні для служіння. Skorиставшись перевагами дотримання високих норм етики на робочому місці, які він

необхідно—сорочку, пару штанів, шкарпетки, костюм”. Йому також потрібна була—і він її отримував—сильна любов і підтримка батьків та місцевих провідників.

Уліссеса покликали служити в Бразильській місії Ріо-де-Жанейро. Він відслужив першу частину місії під керівництвом президента Геліо да Роча Камарго, який пізніше став першим генеральним авторитетом, покликаним з Бразилії. Уліссес розпочав свою місію в 1978 році. Перший храм у Латинській Америці було освячено пізніше того ж року в Сан-Паулу Президентом Спенсером В. Кімболом (1895–1985).

У січні 1980 року Уліссес і його напарник, який також не отримав свого ендаументу, сіли в автобус до Ріо-де-Жанейро, щоб подолати восьмигодинний шлях до Бразильського храму в Сан-Паулу. Батьки і сестри Уліссеса там його зустріли, і сім'я Соаресів запечаталася на час і на вічність. Уліссес ніколи не забував ті п'ять годин разом з сім'єю в храмі в Сан-Паулу. Пізніше того ж дня він разом з напарником повернувся на місце місіонерського служіння.

Ставити Бога на перше місце

Уліссесу подобалося успішне служіння на місії, яке потім зміцнило його свідчення. Коли він повернувся додому, то знайшов роботу й почав вивчати бухгалтерію та економіку в місцевому університеті.

Він був дома місяців сім, коли випадково зустрів на танцювальній вечірці для кількох колів “сестру Моргадо”. Уліссес якийсь час служив зональним лідером під час її служіння на місії, і вони удвох провели той вечір, пригадуючи цікаві випадки, які траплялися під час місії. Через три тижні вони почали зустрічатися.

Розані Фернандес Моргадо було вісім років, коли її старша сестра Маргарет почала брати її до церкви. Згодом дві сповнені віри юні слухачки отримали дозвіл від свого

Старійшина Соарес завдячує своїй дружині Розані всім хорошим, що є у його житті. Подружжя уклало шлюб у 1982 році (крайня справа), через два роки після випадкової зустрічі, що сталася по закінченні їхнього служіння в Бразильській місії Ріо-де-Жанейро.

Старійшина Соарес з Розаною в 2000 році (вгорі); зі своєю сім'єю (нижня справа); як місіонер повного дня в 1979 р. (справа зверху); з молодим членом Церкви Елайзером Вагнером де Соуса Сантосом і його на той час нареченою (тепер дружиною) Регіною. Брат Сантос зараз служить президентом Бразильського колу Віла Велга в штаті Еспіріту Санто. Кіма Пікетта, напарника старійшини Соареса, видно на задньому плані.

батька на хрищення, але кожний довелося чекати до того часу, коли виповниться 17 років. Розана ходила до церкви 9 років, перш ніж отримала дозвіл на хрищення.

Уліссес жив у північній частині Сан-Паулу, а Розана жила з батьками в південній частині. Перетнути величезне місто на автобусі й метро можна було за 2-3 години. На щастя, Маргарет зі своїм чоловіком Клаудіо жили недалеко від її батьків.

“Коли Уліссес приїжджав на вихідні, щоб побачитися з Розаною, йому було нелегко увечері повертатися так далеко додому,—пригадує старійшина Клаудіо Р. М. Коста,

сімдесятник, про свого майбутнього зятя.—Тож вони з Маргарет запросили Уліссеса ночувати у них після побачень. “На якийсь час ми прийняли його до себе”,—додає старійшина Коста.

“Він спав на дивані у вітальні,—каже сестра Коста.—Ми щойно одружилися, тож у нас не було зайвих ковдр. Однак він вкривався старою шторою, яка в нас була. Він був радий, тому що міг знову наступного дня бачитися з Розаною. Він добре ставився до моєї сестри, і мої батьки дуже його любили”.

Уліссес і Розана уклали шлюб у храмі в Сан-Паулу, Бразилія, 30 жовтня 1982 р.

Якщо ви проведете зі старійшиною і сестрою Соарес кілька хвилин, то відразу ж помітите, з якою любов'ю, захопленням

і повагою вони ставляться одне до одного. Для старійшини Соареса Розана—“приклад доброти, любові й цілковитої відданості Господу для мене й нашої сім’ї”³. Уліссес, за словами сестри Соарес,—це “дар з небес”.

Сестра Соарес додає: “Він завжди був винятково відповідальним і праведним, він завжди добре дбав по нашу сім’ю, і він завжди дуже добре до мене ставився. В усіх своїх церковних покликаннях він робив усе, на що був здатен. Він іде і робить. Він завжди ставить те, що від Бога, на перше місце. Я все більше закохувалася в нього, тому що знала: якщо він ставить Божі справи на перше місце, то і я буду на першому місці”.

Про свою дружину старійшина Соарес каже так: “Вона—справжній герой і натхнення для нашої сім’ї.

Вона є втіленням любові, доброти і з терпінням ставиться до кожного. Вона об’єднує нашу сім’ю і бачить хороше в кожному. Вона надзвичайним чином сприяла всьому, що відбувалося в моєму житті. Про своє покликання до Кворуму Дванадцятих Апостолів я жартома сказав їй: “Це твоя вина, бо ти так сильно звеличувала силу євангелії в моєму житті”.

Велике серце

Густаво, найстарша дитина Соаресів, пригадує вечір, коли ще хлопчиком він не послухався батьків і крадькома втік на щорічне святкування, яке відбувалося неподалік від них у Сан-Паулу під назвою Festa Junina.

“Я був посеред величезного натовпу, мені було весело і раптом я почув, як по гучномовцю мене запрошують вийти наперед,—розповідає він.—Отам я і побачив свого батька”.

Його батьки страшенно хвилювалися за нього, але замість того, щоб сварити Густаво, Уліссес міцно його обняв.

“У нас відбулася серйозна розмова про те, що я міг заблудитися, однак мої батьки ставилися до мене з повагою,—згадує Густаво.—Я відчував себе захищеним, я знав, що вони дійсно мене люблять”.

Уліссес віддано любить свою сім’ю. Упродовж багатьох років попри напружену роботу і постійні відрядження він знаходив час, щоб розвивати стосунки зі своїми дітьми.

Коли 31 березня 2018 року старійшину Соареса підтримали членом Кворуму Дванадцятих Апостолів, мабуть найбільше це здивувало Густаво і його двох сестер—Летицію Каравелло і Наталію Соарес Авіла. Але якщо любов, працьовитість, співчуття і смирення є тими якостями, які роблять людину гідною апостольства, тоді, за їхніми словами, вони розуміють, чому Господь покликав їхнього батька.

“Коли Ісус покликав Своїх апостолів, Він не обрав найосвіченіших фарисеїв, Він обрав рибалок,—каже Летиція.—Мій батько і мама подібні до них. Вони повністю довіряють Господу і Він використовує їх для здійснення Своєї роботи, бо знає, що вони безкорисливі, готові багато працювати і достатньо смиренні, щоб приймати зауваження”.

“Велике серце” батька допоможе йому у здійсненні роботи одного з особливих свідків Спасителя, як вважає

Наталія. “Його серце налаштоване на це,—каже вона.— Він відчуває вплив небес і він любить усіх та хоче робити те, що правильно”.

“Все буде добре”

Коли з 2000 по 2003 рік старійшина Соарес служив президентом Португальської місії Порто, він став добре відомим завдяки використанню цієї португальської фрази: “Tudo vai dar certo”—все буде добре.

“Він навчив нас цих слів,—згадує Тай Беннет, один з його місіонерів.—Він живе з вірою та оптимізмом, що коли ми робимо те, що просить нас Господь, то все буде добре”.

Він також навчав своїх місіонерів не вживати слово *важкий* чи *неможливий*, як пригадує ще один з його місіонерів. “Ми називали все “викликом”. Та порада допомогла мені сформувати своє життя, коли я дивився на події, як на “виклик”, який треба прийняти, а не як на щось “важке” або “неможливе”.

Така віра й оптимізм розвиваються не від легкого життя. Старійшина і сестра Соарес з власного досвіду знають, як важко обходитися без найнеобхіднішого, вони на собі відчували втому довгих днів роботи й навчання, негаразди зі здоров’ям і смуток через викидень, мертвонародження, а також втрату рідних братів, сестер та батьків.

Але на життєвому шляху вони покладали віру на уривок з Писань, який є улюбленим для старійшини Соареса: “Будь смиренним; і Господь Бог твій вестиме тебе за руку і дасть тобі відповідь на твої молитви”⁴.

“Виклики—це складова нашого розвитку,—каже старійшина Соарес.—Але коли ми терплячі у стражданнях, коли ми навчаємося долати життєві виклики, коли ми залишаємося вірними, Господь

ставиться до нас з великою повагою і проливає обіцяні благословення”.

І він також вважає, що коли ми міцно тримаємося за жезл із заліза, Господь не залишить нас на самоті.

“Послідовність у неухильному дотриманні заповідей, послуху євангелії, Писанням і Господу Ісусу Христу допомагає нам долати життєві виклики,—свідчить старійшина Соарес.—Коли ми стаємо на коліна, щоб помолитися, Він буде з нами і вестиме нас. Він буде надихати нас, куди йти і що робити. Якщо ми слухняні й смиренні, Господь відповість на наші молитви”.

Відданий учень

Уліссес Соарес дуже здібна й підготовлена людина. Його освіта, включаючи ступінь з управління бізнесом, підготувала його до роботи бухгалтера й аудитора в міжнародних компаніях Бразилії. Цей досвід підготував його до роботи в церковному фінансовому відділі, де він, у свою чергу, підготувався у віці 31 року стати наймолодшим у Церкві директором з мирських справ. Така підготовка допомогла йому в служінні президентом місії та у його покликанні генеральним авторитетом—сімдесятником, яке відбулося 2 квітня 2005 року.

До 6 січня 2013 року, коли його було покликано в президентство сімдесятників, старійшина Соарес слу-

жив радником, а потім президентом Бразильської території та радником Південносхідної Африканської території. Там він служив радником старійшини Дейла Г. Ренлунда, на той час генерального

авторитета-сімдесятника. Старійшина Ренлунд, нині член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, із задоволенням згадує час, коли вони працювали разом.

“Старійшина Соарес—це життєрадісний, відповідальний, відданий послідовник Ісуса Христа,—каже старійшин Ренлунд.—Я не знаю іншу людину, яка з більшою увагою ставилася б до Господньої роботи, ніж він. Якщо його просять щось робити, він докладає до цього всіх зусиль”.

За його словами, старійшин Соарес швидко полюбив святих у Африці. Одним з його перших доручень в території було

Чи то серед святих у Перу (зліва), Гані (внизу) або в іншій країні, де він служив, старійшина Соарес, за словами старійшини Клаудіо Р.М. Кости, швидко починає відчувати любов до людей

головування на конференції колу в Кананзі, Демократична Республіка Конго. “Після повернення він безупинно розповідав про доброту й відданість людей, з якими він зустрічався”,—розповідає старійшина Ренлунд.

Старійшина А. Уїтні Клейтон, який служив зі старійшиною Соаресом упродовж п'яти з половиною років у президентстві сімдесятників, називає старійшину Соареса будівничим злагоди. “Він слухає і зважає свої думки. Він дуже вдумливо поводить себе під час зборів, аби наші голоси звучали, як хор, а не як змагання солістів”.

Попри напружену роботу та відрядження упродовж багатьох років старійшина Соарес завжди ставив дружину, дітей та онуків (внизу зліва) на перше місце в житті. Він також приділяв час, разом з дружиною, щоб стати довершеним кухарем (крайня зліва).

Старійшина Соарес не вихваляється своїм умінням спілкуватися португальською, англійською, іспанською та французькою мовами. Однак, за словами старійшини Клейтона, цей дар, який вимагає постійних зусиль, є благословенням для Церкви. Старійшина Соарес може звертатися до величезної більшості членів Церкви їхньою рідною мовою.

“Уліссес був лідером з дитинства,—зазначає старійшина Клаудіо Коста про свого зятя.—Він дуже освічена і здібна людина, і він відчуває свою відповідальність робити все якнайкраще. Він легко проймається любов'ю до тих, хто його оточує. Він має серце істинного учня Спасителя, і він має певне свідчення, що Ісус є Христос. Я люблю його і вдячний за можливість підтримати його у якості апостола Господа”.

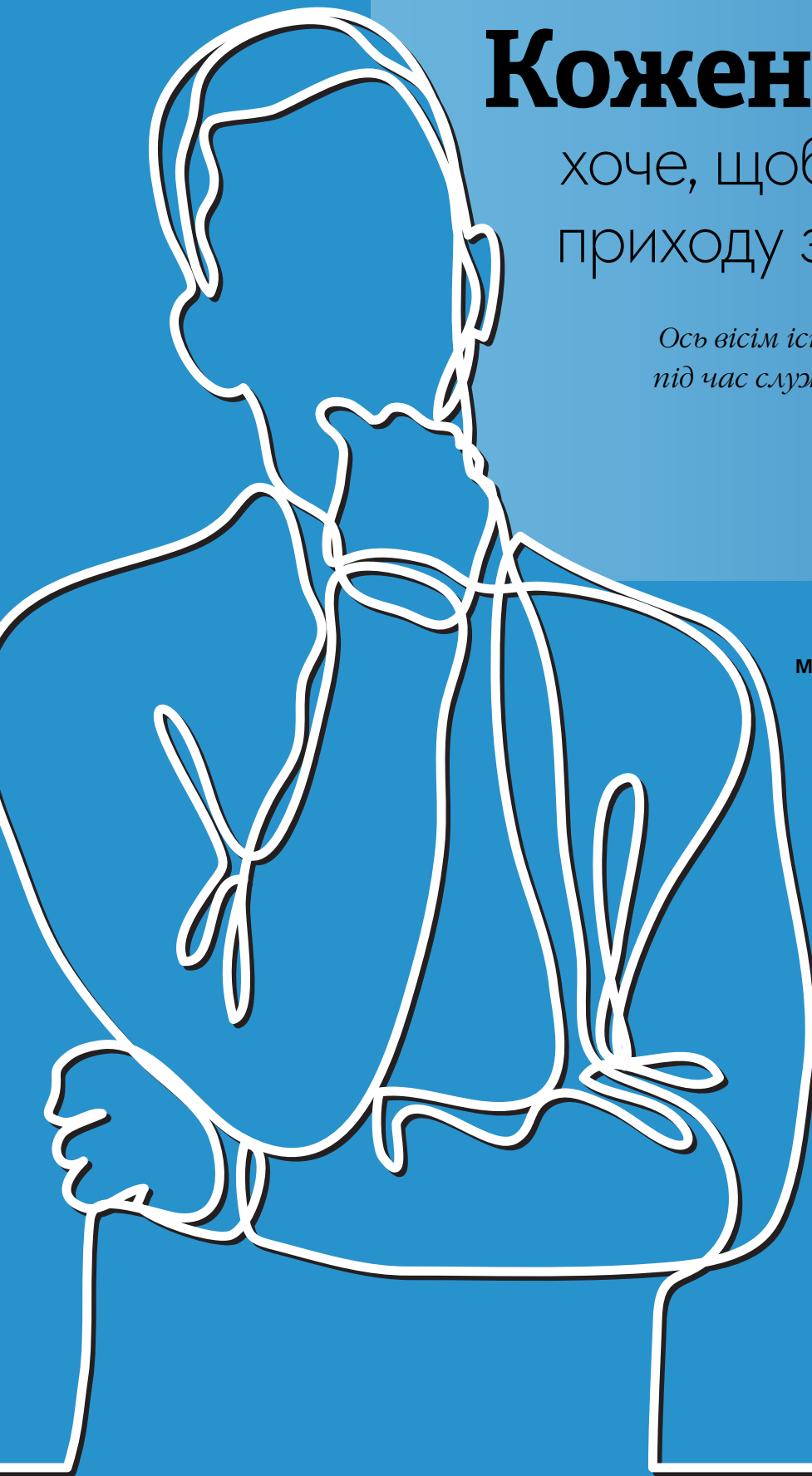
І старійшина Девід А. Беднар, промовляючи до Кворуму Дванадцятьох Апостолів, додає: “Старійшина Соарес—це чистий, нелукавий, щирий послідовник Спасителя. Завдяки світлу на його обличчі, його теплій усмішці та люб'язному поведінню безліч людей та сімей відчули, відчувають і будуть відчувати більше бажання наслідувати Спасителя і жити за приписами Його євангелії”.

У нашому розподілі Господь сказав про Едварда Партриджа: “Його серце чисте переді Мною, бо він є як Нафанаїл у давнину, в якому немає підступу”⁵. Про Гайрума Сміта Господь сказав: “Я, Господь, люблю його за цілісність його серця і тому, що він любить те, що правильно переді Мною”⁶.

Про Уліссеса Соареса Господь сказав би те ж саме. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 1:47.
2. Див. James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 217–18, 222.
3. “Пророки промовляють силою Святого Духа”, *Ліягона*, трав. 2018, с. 98.
4. Учення і Завіти 112:10.
5. Учення і Завіти 41:11.
6. Учення і Завіти 124:15.

Кожен єпископ

хоче, щоб члени його
приходу знали про це

*Ось вісім істин, які я засвоїв
під час служіння єпископом.*

Майкл Меєрс

У мене була чудова можливість служити єпископом. Упродовж тих років я засвоїв більше уроків, ніж їх можна перерахувати. Але я ще зрозумів вісім істин, які, на мою думку, є універсальними. Хоча цей перелік не є вичерпним, я спробую донести те, що, як сподівається кожен єпископ, знають члени його приходу.

1. Єпископ любить кожного члена свого приходу абсолютно реально.

Любов єпископа до свого приходу споріднена з любов'ю, яку Небесний Батько та Ісус Христос мають до кожного з нас. Коли єпископ дивиться на членів приходу під час причасних зборів, його співчуття і співпереживання не можна порівняти ні з якими іншими переживаннями у його житті. Коли єпископ встає і розповідає, як сильно він любить членів свого приходу, його почуття щирі й реальні. Знайте, що ваш єпископ вас любить, про вас піклується і дбає більше, ніж ви уявляєте.

2. Єпископа фізично, психологічно і духовно підтримують віра і молитви членів приходу.

Єпископ служить безмежну кількість годин. Він часто присвячує багато годин у церкві в неділю та в інші дні після роботи розмовам з членами приходу, співбесідам та турботі про членів свого приходу.

Єпископ спроможний робити це тиждень за тижнем завдяки вірі й молитвам членів приходу. Коли мене щойно покликали єпископом, мені на очі щоразу наvertалися сльози, коли я чув, як хтось із членів Церкви в молитві просить “благословити єпископа”. Ваші молитви віри не залишаються без відповіді, і єпископ отримує й відчуває підтримку завдяки тим молитвам. Господь відповідає на такі сповнені віри молитви, проливаючи благословення на єпископів Церкви.

3. Єпископові часто здається, що він зовсім не відповідає своєму покликанню (навіть після трьох або чотирьох років служіння).

Я знав небагатьох єпископів, які вважали, що дійсно “готові” до покликання. Однак я справді знаю, що “кого Господь покликає, того Він наділяє здібностями”¹.

У той час, як єпископ знає, що він поступово буде відповідати вимогам свого покликання, його все ж ніколи не залишає почуття того, що він ніколи не буде виконувати своє покликання добре. Він буде докладати всіх сил, щоб при необхідності давати мудрі поради, не ображати людей і бути в гармонії з Духом, але все ж час від часу він буде сумніватися, чи належним чином виконує своє покликання.

4. Дух Божий може діяти через єпископа, коли він дає раду членам приходу.

Коли у мене запитують, чого мені найбільше не вистачає з того служіння єпископом, я кажу людям, що сильного впливу Духа, який супроводжує покликання єпископа. Втішаючи тих, хто втратив ближніх, розмовляючи з тими, хто переживає важкі часи через невірність супутника життя або закликаючи людей до покаяння, Дух, до якого має доступ вірний єпископ, є Духом Божим і духом одкровення.

Нещодавно одна сестра, яка раніше ходила до нашого приходу, попросила мене допомогти їй у вирішенні певних особистих питань. Вона переїхала до нового приходу і не була впевнена, чи звертатися їй до нового єпископа за порадою. Я сказав їй те, що казав багато разів з того часу, як мене було відкликано, що хоча я й хотів би допомогти, однак більше не маю ключів, які тримає єпископ, і що ті ключі можуть мати вирішальне значення в наданні необхідної підтримки. Я запропонував їй поговорити зі своїм єпископом. Через два тижні я знову поговорив з нею, і вона сказала, що зустрілася зі своїм єпископом і було таке враження, ніби він уже знав про її проблему і про те, як краще їй допомогти. У той час, як єпископ дійсно не є непогрішимим, Господь надихає його, скеровує і благословляє життя, вкладаючи слова у його вуста.

5. Єпископ є смертною людиною; іноді він помиляється й іноді робить щось неправильно.

Єпископи, зрештою, смертні люди. У них є недосконалості, слабкості, упередження і власні негаразди. Дух дає здатність чоловікам, які служать у чині єпископа, але все ж єпископ залишається людиною, підвладною тим самим проблемам і слабкостям, які трапляються у всіх нас.

Таке розуміння не повинно зменшувати пошани, яку ми виявляємо до його покликання, чи нашої уваги до його поради. Єпископ також добре знає свої слабкості і намагається долати їх або принаймні не поширювати їх на своє служіння у якості єпископа. Як би він не намагався, він завжди буде недосконалим.

6. Єпископ відчуває, що він не зможе приділяти достатньо часу членам приходу або робити для них достатньо добра.

Кожного дня єпископ думає, кому ще він міг би чи йому слід було б допомогти того дня. Мені подобалося б регулярно розмовляти з кожним членом приходу, однак у мене була повноцінна робота, моя сім'я, молодіжна програма і кілька членів приходу з великими проблемами. У мене просто не було достатньо часу регулярно бачитися з усіма членами приходу.

Втім мене як єпископа іноді спонукав Дух відвідати когось із членів приходу, хто мав труднощі. Багато разів ті візити починалися зі слів: "Я знав, що ви прийдете". Той Дух, який ми відчували, часто був просто вражаючим, бо ми обоє усвідомлювали, що той візит був доказом, що Бог відповідає на молитви.

Мені також завжди подобалося те, як мене зустрічали біля дверей активні члени Церкви, які "не мають труднощів". Ці чудові люди ходять до церкви кожного тижня, вірно служать у покликаннях, у них немає величезних явних проблем і загалом провідники священства їх регулярно не відвідують. Вони були вдячні провести певний час віч-на-віч з єпископом. Усім вам я хочу сказати: "Дякую! Продовжуйте йти вперед! Знайте, що ваш єпископ любить вас і заходив би частіше, якби міг".

7. Вашому єпископу необхідно, щоб ви дійсно, по-справжньому, чесно служили одне одному.

Коли мені, єпископу, казали, що певний член приходу переживає важкі часи, я завжди запитував: “Хто його домашні та візитні вчителі?” То був один із способів переконатися, що потреби того члена приходу будуть вирішені і в ближній, і в далекій перспективі. Єпископ, який діє без допомоги інших членів приходу і колу, має обмежені ресурси. Звичайно, він може—і буде—відвідувати людей, які переживають кризу. Однак, маючи ресурси священства і Товариства допомоги, його можливості розширюються.

Оце і є суттю служіння. Іноді дехто з нас забуває, чому ми служимо одне одному: Господь заповідав нам любити одне одного (див. Іван 13:34). Знайте, що ваш єпископ використовує служіння, як надихаючий спосіб “розширити свою присутність” у житті членів приходу.

8. Єпископ хотів би зробити все для своєї отари.

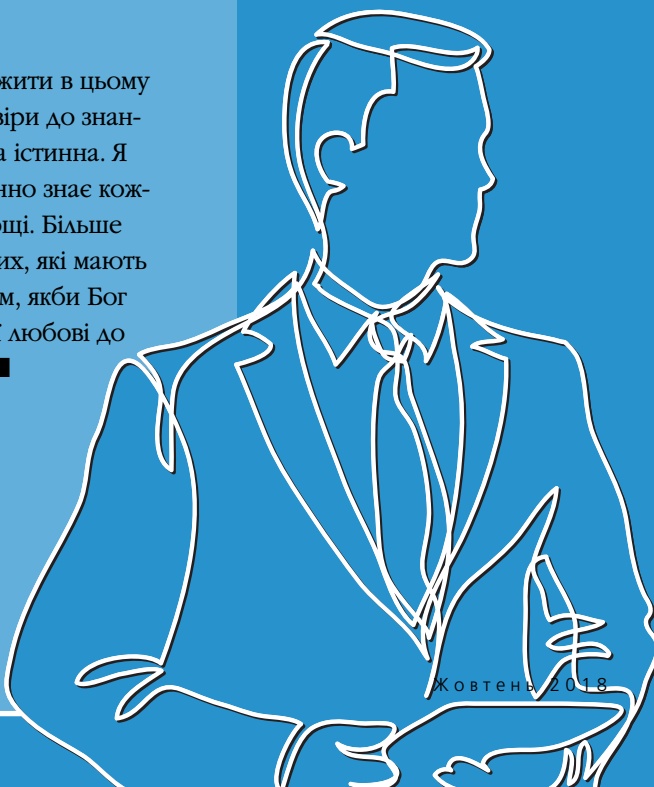
У будь-який час дня або ночі, чи це щоб надати благословення священства, чи дати пораду бунтівній дитині або негайно прибути на місце нещасного випадку,—він готовий зробити все, що потрібно члену приходу. Він не може завжди зробити все, та він і не може бути саме тією необхідною людиною в будь-якій ситуації, проте не бійтеся просити про допомогу, коли вона вам необхідна. Знайте, що єпископ є для того, щоб служити в такі часи, і що як ви, так і він, отримаєте щедрі благословення за те, що працюватимете разом.

Я відчуваю смирення завдяки священній можливості служити в цьому священному покликанні. У своєму служінні я прийшов від віри до знання. Я більше не вірю, що євангелія істинна, я знаю, що вона істинна. Я більше не вірю, що Бог знає мене; я знаю, що Бог достеменно знає кожного з нас, наше повсякденне життя і наші особисті труднощі. Більше того, я знаю що Він діє через Своїх служителів, особливо тих, які мають ключі священства. Я знаю, що не зміг би служити єпископом, якби Бог не був у курсі цієї роботи. Саме істинність євангелії і Божої любові до Його дітей дає спроможність кожному єпископу служити. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Duty Calls”, *Ensign*, May 1996, 44.

РОЗДІЛ 8

Поява Церкви Христа

Це восьмий розділ нової чотиритомної історії Церкви під заголовком Святі: Розповіді про Церкву Ісуса Христа в останні дні. Книга буде надрукована 14 мовами, доступна в додатку Gospel Library в розділі Church History та на сайті святі.lds.org. Попередні розділи були опубліковані в попередніх номерах і доступні 47 мовами в додатку Gospel Library app і на сайті святі.lds.org.

На початку липня 1829 року, маючи на руках рукопис, Джозеф знав, що Господь хотів, аби він опублікував Книгу Мормона й повсюди поширив її послання. Але видавнича справа була чимось незнайомим для нього і його сім'ї. Йому потрібно було вберегти рукопис, знайти друкаря і якимось чином передати книгу в руки людей, готових розглянути можливість появи нових Писань.

Друк такої великої книги, як Книга Мормона, буде також не дешевим. Фінансові справи Джозефа не покращилися відколи він почав переклад, і всі зароблені ним гроші йшли на забезпечення його сім'ї. Така ж ситуація була і в його батьків, які досі були бідними фермерами, що працювали на землі, яка їм не належала. Єдиним другом Джозефа, який міг профінансувати цей проект, був Мартін Гарріс.

Джозеф швидко взявся за роботу. Ще до завершення перекладу він подав заяву на отримання авторського права на книгу, щоб захистити текст від будь-кого, хто міг би її вкрати або здійснити плагіат¹. Також з допомогою Мартіна Джозеф почав шукати друкаря, який би погодився надрукувати книгу.

Спочатку вони пішли до Егберта Грандіна, друкаря з Пальміри, який був такого ж віку, як і Джозеф. Грандін відразу ж відмовився від пропозиції, вважаючи, що книга була фальшивкою. Джозеф і Мартін не здалися та продовжували шукати, доки не знайшли в сусідньому місті друкаря, який погодився виконати цю роботу. Але перед тим, як прийняти його пропозицію, вони повернулися до Пальміри й знову спитали Грандіна, чи не хотів би він надрукувати книгу².

Цього разу Грандін здавалося був більш охочим взятися за цей проект, але він забажав, аби йому сплатили 3000 доларів за друк і палітурку п'яти тисяч примірників ще до того, як він візьметься за роботу. Мартін вже раніше пообіцяв допомогти у сплаті за друк, але на таку суму він не розраховував і усвідомив, що йому, можливо, доведеться закласти свою ферму. Цей тягар для Мартіна був непід'ємним, але він знав, що більше ніхто з друзів Джозефа не міг допомогти йому грошима.

Стурбований Мартін почав сумніватися в мудрості рішення щодо фінансування Книги Мормона. Він мав одну з найкращих ферм у місцевості. Якщо він закладе свою землю, то ризикує її втратити. Багатство, на примноження якого він витратив усе життя, могло в мить розтанути, якщо Книга Мормона не буде успішно продаватися.

Мартін розповів Джозефу про свої тривоги і попросив шукати для нього одкровення. У відповідь Спаситель говорив про Свою жертву заради виконання волі Його Батька, чого б це не коштувало. Він описав Своє надзвичайне страждання під час розплати за гріх, аби всі могли покаятися й отримати прощення. Тоді Він наказав Мартіну пожертвувати власними інтересами, аби виконати план Бога.

“Не прагни своєї власності,—сказав Господь,—але добровільно вділяй з неї на друкування Книги Мормона”. Господь запевнив Мартіна, що книга містила істинне слово Бога і що вона допоможе іншим повірити в євангелію³.

І хоча сусіди Мартіна не зрозуміли його рішення, він послухався Господа і заклав свою ферму, щоб здійснити платіж⁴.

Грандін підписав контракт і почав організацію великого проекту⁵. Джозеф переклав текст Книги Мормона за три місяці, користуючись допомогою одного писаря на різних стадіях роботи. Грандіну і дюжині чоловіків знадобилося сім місяців, аби надрукувати і переплести перші примірники цієї книги, яка мала 590 сторінок⁶.

Найнявши друкаря, Джозеф повернувся до Гармоні у жовтні 1829 року, щоб працювати на фермі й бути з Еммою. У цей час Олівер, Мартін і Гайрум мали наглядати за процесом друку й відправляти Джозефу регулярні звіти щодо успіхів Грандіна⁷.

Пам'ятаючи про відчай, якого він зазнав після втрати перших перекладених ним сторінок, Джозеф попросив Олівера скопіювати всі сторінки рукопису Книги Мормона, зробивши дублікат для друкаря, щоб той додав пунктуацію і почав друк⁸.

Оліверу подобалося переписувати книгу, і в листах, які писав у той час, він часто використовував її мову.

Повторюючи Нефія, Якова й Амулека з Книги Мормона, Олівер написав Джозефу про свою вдячність за нескінченну Спокуту Христа.

“Коли я починаю писати про милості Божі,—казав він Джозефу,—я б не знав, коли зупинитися, якби не закінчувався час і місце на папері”⁹.

Той самий дух привернув до Книги Мормона й інших людей, коли вона була в процесі друку. Томас Марш,

колишній підмайстер друкаря, намагався знайти своє місце в інших церквах, але жодна з них, здавалося, не проповідувала євангелію, знайдену ним у Біблії. Він вірив, що незабаром з'явиться нова церква, яка навчати-ме відновленої істини.

Того літа Томас, скерований Духом, подолав сотні кілометрів від свого дому у Бостоні до західної частини штату Нью-Йорк. Він пробув у тій місцевості три місяці і вже збирався їхати додому, непевний, навіщо йому було так далеко їхати. Однак, під час зупинки на зворотньому шляху хазяйка, в якій він зупинився, спитала, чи чув він про “золоту книгу” Джозефа Сміта. Томас сказав жінці, що не чув, і відчув спонукання більше про це дізнатися.

Вона сказала, що він має поговорити з Мартіном Гаррісом і направила його до Пальміри. Томас негайно поїхав туди й знайшов Мартіна в друкарні Грандіна. Друкар дав йому шістнадцять сторінок Книги Мормона, і Томас забрав їх з собою до Бостона, палко бажаючи

поділитися першим відчуттям цієї нової віри зі своєю дружиною Елізабет.

Елізабет прочитала ці сторінки і також повірила, що це була робота Бога¹⁰.

Тієї осені, коли робота друкарів над Книгою Мормона стабільно рухалася вперед, колишній суддя на ім'я Ебнер Коул почав публікувати газету на верстаті Грандіна. Працюючи в друкарні вночі, після того як працівники Грандіна розходилися додому, Ебнер мав доступ до надрукованих сторінок, які ще не були переплетені й не готові до продажу.

Невдовзі Ебнер почав висміювати у своїй газеті “Золоту Біблію” і протягом зими друкувати уривки з книги разом із саркастичними коментарями¹¹.

Коли Гайрум й Олівер дізналися про те, чим займався Ебнер, вони прийшли до нього. “Яке право ви маєте друкувати Книгу Мормона у такий спосіб? — вимагав відповіді Гайрум. — Чи вам не відомо, що ми отримали авторське право?”

“Це не ваша справа,— сказав Ебнер. — Я найняв верстат і друкуватиму на ньому, що забажаю”.

“Я забороняю вам щось друкувати з тієї книги у вашій газеті”,— сказав Гайрум.

“Мені байдуже”,— відповів Ебнер.

Не знаючи, що робити, Гайрум і Олівер повідомили Джозефа у Гармоні, який одразу приїхав до Пальміри. Він знайшов Ебнера в друкарні, коли той недбало переглядав власну газету.

“Бачу, ви наполегливо працюєте”,— сказав Джозеф.

“Як поживаєте, пане Сміт?”— холодно привітався Ебнер.

“Пане Коуле,— сказав Джозеф,— Книга Мормона і право на її публікацію належать мені, і я забороняю вам її чіпати”.

Ебнер скинув з себе пальто і підкотив рукава. “Хочете побитися, пане?”— гаркнув він, стукнувши кулаком об кулак. “Якщо ви хочете битися, починайте”.

Джозеф усміхнувся. “Краще, вам не знімати пальто,— сказав він. — Тут холодно, і я не збираюся битися з вами”. Він спокійно продовжив: “Але вам слід припинити друкувати мою книгу”.

“Якщо ви вважаєте себе кращим за мене,— сказав Ебнер,— то скидайте пальто і наступайте”.

“Є закон,— відповів Джозеф,— і ви про це дізнаєтеся, якщо не знали раніше. Але битися з вами я не буду, бо це ні до чого”.

Ебнер знав, що закон був не на його боці. Він заспокоївся і припинив друкувати у своїй газеті уривки з Книги Мормона¹².

Проповідник Соломон Чемберлін, який прямував до Канади, вперше почув про “Золоту Біблію” від сім’ї, в якій він зупинився поблизу Пальміри. Як і Томас Марш, протягом свого життя він переходив від церкви до церкви, але не міг задовольнитися тим, що бачив. Деякі церкви проповідували євангельські принципи і вірили в духовні дари, але в них не було ані Божих пророків, ані Його священства. Соломон відчував, що наближається час, коли Господь встановить Свою церкву.

Коли Соломон слухав, як сім’я говорила про Джозефа Сміта і золоті пластини, його пройняло, ніби струмом, від голови до п’ят, і він сповнився рішучості знайти Смітів і більше дізнатися про книгу.

Він вирушив до Смітів і в дверях зустрівся з Гайрумом. “Мир цьому дому”,— сказав Соломон.

“Сподіваюся, що так і буде”,— відповів Гайрум.

“Чи є тут хтось,— запитав Соломон,— хто вірить у видіння чи одкровення?”

“Так,— сказав Гайрум,— у цьому домі вірять у видіння”.

Соломон розповів Гайруму про видіння, яке бачив багато років тому. У ньому ангел сказав, що у Бога немає церкви на землі, але незабаром Він встановить її, і в ній буде влада, як у апостолів давньої церкви. Гайрум та інші мешканці будинку зрозуміли слова Соломона і сказали, що розділяють його вірування.

“Я бажав би, щоб ви поділилися деякими своїми відкриттями,— сказав Соломон. — Думаю, я зможу їх прийняти”.

Гайрум запропонував йому погостювати на фермі Смітів і показав йому рукопис Книги Мормона. Соломон вивчав його протягом двох днів, потім пішов з Гайрумом до друкарні Грандіна, де друкар дав йому шістдесят чотири надруковані сторінки. Отримавши ці непереплетені сторінки, Соломон продовжив свій шлях до Канади, проповідуючи дорогою все, що він знав про нову віру¹³.

На 26 березня 1830 р. були переплетені перші примірники Книги Мормона, і вони стали доступні для продажу на першому поверсі друкарні Грандіна. Вони були міцно переплетені в коричневі палітурки з телячої шкіри й пахнули шкірою й клеєм, папером і фарбою. Слова *Книга Мормона* з'явилися золотими літерами на корінцях книг¹⁴.

Люсі Сміт зберігала нові Писання як скарб і вбачала в цьому ознаку того, що Бог невдовзі збере Своїх дітей і відновить Свій давній завіт. На титульній сторінці зазначалося, що мета книги—показати величні справи, здійснені Богом для Його народу в минулому, явити ті ж самі благословення Його людям сьогодні й переконати весь світ, що Ісус Христос був Спасителем світу¹⁵.

У кінці книги були свідчення трьох свідків і восьми свідків, які повідомляли світові, що вони бачили пластини і знали, що переклад був правильним¹⁶.

Незважаючи на ці свідчення, Люсі знала, що деякі люди вважали книгу вигадкою. Багато хто з її сусідів вірив, що Біблії як Писань їм достатньо, не усвідомлюючи, що Бог благословив Своїм словом не лише один народ. Вона також знала, що деякі люди відхилили послання книги, бо вірили, що Бог говорив до світу один раз і більше не говоритиме.

З цих та інших причин більшість людей у Пальмірі не купували книгу¹⁷. Усе ж деякі вивчали її сторінки, відчували силу її вчень і ставали на коліна, щоб спитати Господа, чи була вона істинною. Сама Люсі знала, що Книга Мормона була словом Бога й хотіла ділитися нею з іншими¹⁸.

Майже негайно після видання Книги Мормона Джозеф і Олівер підготувалися до організації церкви Ісуса Христа. За кілька місяців до цього, згідно з обіцянням Івана Христителя, їм явилися давні апостоли Господа—Петро, Яків та Іван й дарували їм Мелхиседекове священство. Ця додаткова влада дозволила Джозефу й Оліверу дарувати дар Святого Духа тим, кого вони християли. Петро, Яків та Іван також висвятили їх бути апостолами Ісуса Христа¹⁹.

Приблизно в цей час, коли Джозеф і Олівер жили в домі Уїтмерів, вони молилися про більше знання щодо цієї влади. У відповідь голос Господа заповідав їм висвятити одне одного старійшинами церкви, але тільки після того, як віруючі погодяться прийняти їх провідниками у церкві Спасителя. Також їм було сказано висвятити інших церковних посадових осіб і надати дар Святого Духа тим, кого було охрищено²⁰.

6 квітня 1830 р. Джозеф і Олівер зустрілися в домі Уїтмерів, аби виконати Господню заповідь й організувати Його церкву. Згідно з вимогами закону, вони обрали шістьох осіб, які мали стати першими членами нової

церкви. Також близько сорока жінок і чоловіків зібралися всередині і навколо маленького будинку, щоб стати свідками події²¹.

Дослухаючись до попередніх настанов Господа, Джозеф і Олівер попросили зібрання підтримати їх як провідників у царстві Бога й виявити, чи вірять вони, що буде правильним організуватися як церква. Кожен член зібрання дав згоду, і Джозеф поклав руки на голову Олівера й висвятив

його у старійшини церкви. Тоді вони помінялися місцями й Олівер висвятив Джозефа.

Згодом вони благословили причастя—хліб і вино—в пам'ять про Спокуту Христа. Після цього вони рукопоклали тих, кого охристили, конфірмававши їх членами церкви й давши їм дар Святого Духа²². Дух Господа зійшов на присутніх, і дехто із зібрання почав пророкувати. Інші прославляли Господа, і всі разом раділи.

Також Джозеф отримав перше одкровення, звернене до всієї громади нової церкви. “Ось, має вестися запис серед вас”,—заповідав Господь, нагадуючи Своему народові, що вони повинні записувати свою священну історію, зберігаючи розповідь про свої справи й даючи свідчення про роль Джозефа як пророка, провидця й одкровителя.

“Його Я надихнув просувати справу Сіону могутньою силою для добра,—проголосив Господь. —Його слово ви повинні отримувати, як з Моїх власних уст, з

усім терпінням і вірою. Бо як будете робити це, ворота пекла не переможуть вас”²³.

Згодом Джозеф стояв біля струмка й спостерігав за хрищенням до церкви своїх матері й батька. Нарешті після стількох років пошуку істини їхні різні шляхи об'єдналися у вірі. Коли його батько виходив з води, Джозеф узяв його за руку, допоміг вийти на берег й обійняв його.

“Боже мій,—заплакав він, ховаючи обличчя в батькові груди,—я дожив, щоб побачити, як мій батько охристився в істинній церкві Ісуса Христа!”²⁴

Того вечора Джозеф тихенько пішов до гаю неподалік. Його серце розривалося від почуттів. Він хотів побути насамоті, подалі від очей друзів і сім'ї. Протягом десяти років від Першого видіння він бачив відкриті небеса, відчував Дух Бога й був навчений ангелами. Він також грішив і втрачав свій дар, одразу каючись, отримував Божу милість і переклав Книгу Мормона його силою і благодаттю.

Тепер Ісус Христос відновив Свою церкву й дарував Джозефу те саме священство, яке мали апостоли в давнину, коли несли євангелію світові²⁵. Щастя, яке він відчував, було для нього надто великим, щоб тримати в собі, і коли Джозеф Найт й Олівер знайшли його пізніше того вечора, він ридав.

Його радість була повною. Роботу було розпочато²⁶. ■

Повний перелік цитованих робіт можна знайти англійською на сайті saints.lds.org.

Слово *Тема* у посиланнях вказує на додаткову інформацію он-лайн на сайті [святи.lds.org](http://saints.lds.org).

ПОСИЛАННЯ

1. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829, in *JSP*, D1:76–81.
2. “Prospect of Peace with Utah”, *Albany Evening Journal*, May 19, 1858, [2]; “From the Troy Times”, *Albany Evening Journal*, May 21, 1858, [2]; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопія, Бібліотека історії Церкви.
3. Учення і Завіти 19 (Revelation, circa Summer 1829, на josephsmithpapers.org); див. також Historical Introduction to Revelation, circa Summer 1829 [DC 19], in *JSP*, D1:85–89; та Knight, Reminiscences, 6–7.
4. McBride, “Contributions of Martin Harris”, 1–9; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 34, in *JSP*, H1:352 (draft 2).
5. John H. Gilbert, Statement, Oct. 23, 1887, Бібліотека історії Церкви; Indenture, Martin Harris to Egbert B. Grandin, Wayne County, NY, Aug. 25, 1829, Wayne County, NY, Mortgage Records, volume 3, 325–326, microfilm 479,556, U.S. та Canada Record Collection, Бібліотека сімейної історії; Historical Introduction to Revelation, circa Summer 1829 [DC 19], in *JSP*, D1:85–89.
6. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829, in *JSP*, D1:76–81; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопія, Бібліотека історії Церкви; Porter, “The Book of Mormon”, 53–54.
7. John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопія, Бібліотека історії Церкви; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [8]; Joseph Smith to Oliver Cowdery, Oct. 22, 1829, in *JSP*, D1:94–97.
8. John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопія, Бібліотека історії Церкви; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [2]; “Printer’s Manuscript of the Book of Mormon”, in *JSP*, R3, Part 1:xxvi. **Тема:** Printing and Publishing the Book of Mormon (Друк і видання Книги Мормона)
9. Oliver Cowdery to Joseph Smith, Nov. 6, 1829, in *JSP*, D1:100–101; Мосія 3:18–19; 5:5–7; 4 Нефій 1:17; див. також Oliver Cowdery to Joseph Smith, Dec. 28, 1829, in *JSP*, D1:101–104.
10. Thomas B. Marsh, “History of Thomas Baldwin Marsh”, *LDS Millennial Star*, June 4, 1864, 26:359–360; June 11, 1864, 26:375–376.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [9]. Приклади уривків з Книги Мормона, надруковані Ебнером Коулом, див. у “The Book of Mormon”, *Reflector*, Sept. 16, 1829, 10; “Selected Items”, *Reflector*, Sept. 23, 1829, 14; “The First Book of Nephi”, *Reflector*, Jan. 2, 1830, 1; та “The First Book of Nephi”, *Reflector*, Jan. 13, 1830, 1. **Тема:** Critics of the Book of Mormon (Критики Книги Мормона)
12. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [9]–[12]; Lucy Mack Smith, History, 1845, 166–168.
13. Chamberlin, Autobiography, 4–11.
14. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829, in *JSP*, D1:76–81; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопія, Бібліотека історії Церкви; “Book of Mormon”, *Wayne Sentinel*, Mar. 26, 1830, [3]. Деякі книги були також переплетені в палітурки з овечої шкіри.
15. Title Page of Book of Mormon, circa early June 1829, in *JSP*, D1:63–65; див. також Lucy Mack Smith to Solomon Mack, Jan. 6, 1831, Бібліотека історії Церкви.
16. Testimony of Three Witnesses, Late June 1829, in *JSP*, D1:378–382; *Testimony of Eight Witnesses, Late June 1829*, in *JSP*, D1:385–387.
17. Tucker, *Origin, Rise, and Progress of Mormonism*, 60–61.
18. Див. Lucy Mack Smith to Solomon Mack, Jan. 6, 1831, Бібліотека історії Церкви.
19. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, in *JSP*, H1:10; Учення і Завіти 27:12–13 (Revelation, circa Aug. 1830, в Учення і Завіти 50:3, видання 1835 р., на josephsmithpapers.org); Oliver Cowdery to Phineas Young, Mar. 23, 1846, Бібліотека історії Церкви; “Joseph Smith Documents Dating through June 1831”, in *JSP*, D1:xxxvii–xxxix; див. також Cannon and others, “Priesthood Restoration Documents”, 163–207. **Тема:** Restoration of the Melchizedek Priesthood (Відновлення Мелхиседекового священства)
20. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 27, in *JSP*, H1:326–328 (draft 2).
21. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 37, in *JSP*, H1:364 (draft 2); Stevenson, Journal, Dec. 22, 1877; Jan. 2, 1887; An Act to Provide for the Incorporation of Religious Societies (Apr. 5, 1813), *Laws of the State of New-York* (1813), 2:212–219. **Тема:** Founding Meeting of the Church of Christ (Збори із заснування Церкви Христа)
22. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 37–38, in *JSP*, H1:364–71 (draft 2).
23. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 37, in *JSP*, H1:366; Учення і Завіти 21 (Revelation, Apr. 6, 1830, на josephsmithpapers.org); “History of Joseph Smith”, *Times and Seasons*, Oct. 1, 1842, 3:928–929.
24. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [12]; Knight, Reminiscences, 8; див. також Bushman, *Rough Stone Rolling*, 110.
25. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 38, in *JSP*, H1:372 (draft 2); Joseph Smith, “Latter Day Saints”, in Rupp, *He Pasa Ekklesia*, 404–405, in *JSP*, H1:506.
26. Knight, Reminiscences, 7.

Старійшина
Квентін Л. Кук

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Наскільки милюстивим був Господь

Нова багатотомна історія Церкви допоможе нам дотримуватися своїх заповітів, допомагаючи пам'ятати про те, що Спаситель для нас зробив.

Уперше за майже сто років нова багатотомна історія Церкви видається під керівництвом Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Маючи назву *Святі: Розповіді про Церкву Ісуса Христа в останні дні*, ця історія в оповідах є правдивим зображенням звичайних людей, які стали святими завдяки Спокуті Ісуса Христа (див. Мосія 3:19). Перший том *Стяг істини, 1815–1846*, уже завершено, і він перекладається 14 мовами для того, щоб його читали в багатьох куточках світу.

Святі—це історія того, як Бог відновив Свій вічний завіт, оскільки Він любить Своїх дітей. У ньому показано, як Господь відновив Свою євангелію, щоб дати надію і мир у часи неспокою, випробувань і страждань. У ньому також показано, як відновлені завіти ведуть до піднесення завдяки Ісусу Христу.

Ви, мабуть, думаєте, що розповідь починається з Джозефа Сміта, але події в книзі *Святі* починаються в 1815 році з виверження вулкану в Індонезії, що спричинило велику кількість смертей, захворювань і руйнувань. Ця подія була вибрана у якості початку в світі Господнього одкровення про шлях

За допомогою Свого пророка Бог відновив завіти, які не усувають зло, смуток, страждання і розлуку після смерті, але дають обіцяння зцілення завдяки Спасителеві Спокуті і запевняють нас, що стосунки можуть тривати у вічності.

відновлення Ним завітів, які поєднують нас зі Спасителем і дають можливість подолати всі життєві проблеми:

“Я, Господь, знаючи про лихо, яке прийде на жителів землі, покликав Мого слугу Джозефа Сміта молодшого і говорив до нього з небес, і дав йому заповіді; ...

Щоб Мій вічний завіт міг бути встановленим” (УЗ 1:17, 22).

Починаючи з цього першого сюжету й закінчуючи розповідями про поширення Церкви по всьому світу, серія *Святі* свідчить Божим дітям повсюди, що це історія про їхні завіти з Богом, Який знає про їхні труднощі. Через Свого пророка Бог поновив завіти, які не усувають зло, смуток, страждання і розлуку під час смерті, але дають обіцяння зцілення завдяки Спасителеві Спокуті, освячують і наділяють наше життя глибинним сенсом та дають запевнення, що стосунки, які ми плакаємо тут, на землі, можуть тривати у вічності, “поєднані з вічною славою” (див. УЗ 130:2).

Перші вісім розділів першого тому *Стяг істини* публікувалися упродовж року в номерах цього журналу. У номері за цей місяць друкується останній розділ із серії *Святі*, однак історія продовжується на сайті saints.lds.org, в додатку Євангельська бібліотека і в

друкованому вигляді (можна оформити замовлення на store.lds.org). Я запрошую вас продовжувати читати її на цих ресурсах.

Божественний взірець і план

Серія *Святі* продовжує божественний взірець, згідно з яким пророки, виконуючи своє служіння, використовують минуле, аби допомогти нам дізнатися, хто ми такі й побачити Божу мету в своєму житті. У Писаннях багато пророків починають свої вчення, розповідаючи історії про те, яким милостивим був Господь до їхніх прабабків¹. Мороній закликав читачів Книги Мормона

“пам’ята[ти], наскільки милостивим був Господь до дітей людських” упродовж усієї історії та “обдум[увати] це в серцях своїх” (Мороній 10:3). Розмірковування про доброту Бога готує нас до отримання свідчення від Духа, Який навчає нас “про речі, як вони дійсно є, і про речі, як вони дійсно будуть” (Кн. Якова 4:13; див. також Мороній 10:4–5).

Знання про те, що наші Небесні Батьки кінцевою метою запланували для нас щастя і піднесення, показує нам перспективу, дає самоусвідомлення того, що ми є улюбленими дітьми божественних батьків. Це також збільшує нашу впевненість у Господі навіть у важкі часи. Пам’ятаючи про доброту Господа, ми також можемо захистити себе від гордовитості й небезпек, які приносить процвітання. Мормон писав про час, коли нефійці “ставали надзвичайно багатими”. Однак на відміну від інших періодів у Книзі Мормона, коли люди допускали, щоб гордовитість і багатство призводили їх до знищення, цього разу вони пішли іншим шляхом: “Але, незважаючи на їхні багатства, або їхню силу, або їхнє процвітання, вони не підносилися в гордовитості своїх очей; і не так швидко вони забували Господа Бога свого; але вони надзвичайно упокорилися перед Ним”. Вони дотримувалися своїх заповітів і залишалися праведними, оскільки “вони пам’ятали, які великі справи Господь звершив для них” (див. Алма 62:48–50).

Серія *Святі* містить уроки, подібні до цих, та багато інших. Вона допоможе вам побачити Господню руку у власному житті, коли хоча б заочно ви переживете випробування віри, смутку і радості, одкровення і рішучість недосконалих людей, які любили Господа і відчували Його любов.

Під час читання ви відкриєте для себе нове бачення й значення тих історій, які вже чули раніше. Немає в історії Церкви більш відомого сюжету за Перше видіння Джозефа Сміта, однак серія *Святі* допомагає нам краще зрозуміти, як Джозефу було важко узгодити те, що він відчував серцем, з думками, що роїлися в його розумі.

Щире бажання Джозефа відчувати Спасителеве прощення ніяк не задовольнялося, бо він бачив, що жодна з існуючих церков не навчала “євангелії Ісуса Христа в тому вигляді, як її записано в Новому Завіті”². Своїм розумом Джозеф обмірковував, яка з церков була істинна, чи всі вони помилялися. Всім серцем він відчайдушно сподівався, що одна з них була істинна, аби він міг знайти мир, якого так прагнув. Не в змозі примирити думки і відчуття, Джозеф дізнався, що може звернутися до Бога. Він пішов у гай помолитися. Там він побачив Батька і Сина, Які простили його і вирішили

**Серія Святі показує, як знання
Господніх справ відкриває для нас
вічну перспективу, допомагає
бачити речі такими, якими вони
справді є і будуть, та допомагає
нам виявляти віру, що Господь
буде дбати про нас у важкі часи.**

дилему в такий спосіб, якого він ніколи не сподівався³.

Джозеф, його сім'я і багато інших людей, які долучилися до відновленого Господнього завіту, хотіли відчутти Божу любов до них, дізнатися, як вони можуть наблизитися до Нього і зцілювати стосунки з близькими людьми. Серія *Святі* містить їхні історії.

Довіряти Господу під час випробувань

Перший том серії *Святі* включає щемливу історію про Аманду Барнс Сміт та її сім'ю. Вони дотримувалися Господніх заповідей і виконували Його волю⁴. Чоловік Аманди і один з її синів були жорстоко вбиті разом з 15 іншими святими останніх днів, які зупинилися табором у невеликому поселенні біля Шоул-Крік у Міссурі. Господь підтримував Аманду в жахливих ситуаціях, відповідав на її молитви, дав сміливість і можливість вилікувати тяжко пораненого сина⁵.

Серія *Святі* показує, як Аманда навчилася довіряти Господу завдяки надзвичайно важким випробуванням. Там також розповідається, як Джозеф Сміт дізнався про доброту Бога навіть у часи страждань. Показано, що знання про те, як діє Господь, відкриває для нас вічну перспективу, допомагає бачити речі такими, якими вони дійсно є і будуть, та допомагає виявляти віру в те, що Господь вестиме нас крізь важкі часи.

Коли пророк Джозеф дізнався, що сталося із сім'єю Аманди та іншими в Шоул-Крік, він зрозумів, що краще піде до в'язниці чи дасть себе вбити, ніж дозволить, щоб убивали святих. Наступного дня він зробив спробу домовитися про мирне вирішення проблеми з ополченнями Міссурі, готовими напасти на Фар-Вест, головне поселення святих. Натомість Джозефа схопили і кинули до в'язниці.

Минуло майже 5 місяців, а Джозеф залишався в ув'язненні. Його тримали в холодній тісній підземній камері в Ліберті, шт. Міссурі. Він думав, де криється Бог і

як довго Він може слухати волення вдів та сиріт. Він молився: “О Господи, як довго їм терпіти ці образи і незаконні утиски, поки Твоє серце пом’якшиться до них і Твоя утроба пройметься співчуттям до них?” (УЗ 121:3).

Серія *Святі* навчає нас, що випробування не є доказом немилості Господа чи Його небажання благословляти. Протилежності—це частина Божого плану заради нашого вдосконалення, щоб підготувати до вічної celestially долі (див. 2 Нефій 2:11). Джозеф дізнався, що Спасителеві безмежні страждання дають Йому спроможність допомагати нам, коли ми страждаємо, і зрештою піднести нас (див. Алма 7:11–13). У відповідь на болісні волення Джозефа Господь перерахував всі види випробувань, перш ніж закінчив словами:

“Якщо самі щелепи пекла широко розкриють свою пащу на тебе, знай, сину Мій, що все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо.

Син Людини спустився нижче всього цього. Хіба ти вищий за Нього?” (УЗ 122:7–8).

Коли ми самі проходимо *через усе це*, ми можемо бути обдаровані співчуттям, подібним до того, яке виявляв Христос тим, хто страждає. “Після цього моє серце завжди буде чутливішим, ніж було колись”,—зрозумів Джозеф, вийшовши з в’язниці. Він хотів би бути біля святих, щоб втішати й розраджувати їх. “Я б ніколи не почувався так, як зараз,—розповідав він,—якби не пережив ті кривди”⁶.

Одна з причин, чому Перше Президентство та Кворум Дванадцятьох Апостолів доручили створення й ухвалили серію *Святі* полягає в тому, що вона може допомагати кожному з нас відчувати *все це* завдяки історіям інших людей. Ми можемо навчатися завдяки Аманді, що навіть коли Бог вважає за доцільне не відвернути зло або страждання, Він любить нас і знає про нас. Він чує наші молитви і є милостивим та добрим.

Відновлені храмові благословення

Ніде та милість і доброта не виявляться краще, ніж у храмі. У своїй основі *Святі*—це історія про відновлені храмові благословення. Перший том закінчується тим, що тисячі святих останніх днів отримали священні обряди в храмі Наву в 1846 році. Другий том буде закінчуватися освяченням Солт-Лейкського храму в 1893 році й

початком отримання святими обрядів у ньому. Закінченням третього тому буде початок збирання європейських святих у Швейцарському храмі в 1955 році. Четвертий том буде містити оповіді про наш час, коли храми відкрили землю і святі по всій землі отримують обряди піднесення, що передбачали пророки задовго до цього.

У Господньому домі ми укладаємо завіти і отримуємо силу долати наслідки Падіння, у тому числі зло і страждання цього світу. Ми отримуємо захист і, зрештою, силу воскреснути, будучи запечатаними з нашими рідними навіки.

Серія *Святі* допоможе нам дотримуватися заповітів, розширюючи наші спогади у священний спосіб. Вона допоможе нам завжди пам’ятати, що Спаситель зробив для нас. Без записів про діла Бога в минулому, ми не зможемо “пам’ята[ти], наскільки милостивим був Господь до дітей людських” (Мороній 10:3). З цієї причини ми в боргу перед Господом і святими, які записали свої історії про те, як Він любить їх. Господь заповідав Джозефу Сміту вести свої записи (див. УЗ 21:1). Він наказав церковним історикам працювати під керівництвом Джозефа, щоб “постійно вести церковний літопис і історію” (УЗ 47:3). Він заповідав, щоб та історія включала “все, що буде на благо Церкви та для підростаючих поколінь” (УЗ 69:8).

З думкою про ці одкровення і завітні обіцяння завжди пам’ятати Спасителя, Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів почало планування серії *Святі* 10 років тому. Зараз ми заохочуємо вас читати цю книгу, вірити в те, що вона допоможе вам зрозуміти Божий план, побачити, яким милостивим був Господь, з вірою жити в хороші й складні часи, здобувати подібне до Христового співчуття до людей і дотримуватися заповітів, що ведуть до піднесення. ■

ПОСИЛАННЯ

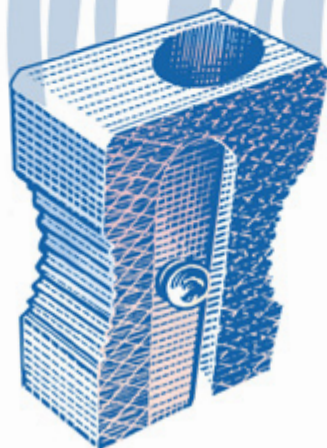
1. Прикладом цього є Нефій (1 Нефій 17:23–43), цар Веніамин (Мосія 1), Лімгій (Мосія 7), ангел, посланий Господом до Алми (Мосія 27), Алма (Алма 9:10), Мормон (Мормон 3:17–22) і Мойсей (Вихід 13:3).
2. Joseph Smith, y “History, circa Summer 1832”, 2, josephsmithpapers.org.
3. Див. “History, 1838–1856, volume A-1 [23 December 1805–30 August 1834]”, 3, josephsmithpapers.org.
4. Див. “Revelation, 12 January 1838–C”, [1], josephsmithpapers.org.
5. Див. *Saints*, volume 1, chapter 30, “Fight Like Angels”.
6. “Letter to Presendia Huntington Buell, 15 March 1839”, [1], josephsmithpapers.org.

ЯЙЦЯ, ЗАПОБІЖНИКИ І ВІРА

Одна з наших сімейних цілей—заощадити достатньо грошей, щоб зробити початковий внесок за власний дім. Не маючи такої мети, я б просто марнував вихідні біля телевізора, чекаючи, коли настане якась можливість заробити гроші.

Будучи водієм у вугільній компанії на півночі Чилі, я працював чотири дні далеко від дому на шахті, а потім мав три дні вихідних—від суботи до понеділка. Щоб підвищити свої доходи й зібрати гроші на дім, ми вирішили продавати яйця. Наш план полягав у тому, щоб зібрати замовлення у друзів, сусідів та членів Церкви; щотижня купувати 1000 яєць у оптових продавців, а потім розвезти їх замовникам у суботу й понеділок.

Разом з Лаурою, моєю дружиною, ми вирішили, що братимемо двох своїх дітей, коли будемо розвозити яйця, щоб разом проводити час. Однак під час нашої поїздки за першою партією яєць сталося нещастя. Один з наших дітей грався маленькою металевою стругачкою для олівців, кинув стругачку і вона потрапила прямо у вільний отвір для автомобільної запальнички. Полетіли іскри і в автомобілі зник електричний струм. Машина

Коли маленька стругачка для олівців потрапила у вільний отвір автомобільної запальнички, наш мікроавтобус раптово зупинився. Перегорів запобіжник.

раптово зупинилася прямо посеред швидкісної траси. Перегорів один запобіжник.

Поки ми так сиділи, створюючи пробку і не знаючи, що ж робити, нас охопив такий відчай, що хотілося плакати. Однак у ту мить я згадав, що Господь пообіцяв піднімати нас і допомагати, якщо ми покладемо довіру на Нього. Мене огорнув спокій. Я зрозумів, що не можу

просто сидіти і скиглити. У нас є проблема, і з Божою допомогою ми її вирішимо.

Ми з Лаурою поглянули одне на одного і сказали: “Нам треба виявити віру”. Ми помолилися і витерли сльози. Потім, посадивши Лауру за кермо, я почав штовхати машину. Кілька чоловік вийшли зі своїх автівок і допомогли мені.

Ми штовхали авто метрів 200, перш ніж знайшли безпечне місце на трасі, де можна було припаркуватися. Коли машина під’їжджала до зупинки, я помітив, що ми припаркувалися прямо перед магазином, де продавалися стереосистеми для автомобілів.

Я знайшов запобіжник, який перегорів, зайшов у магазин і запитав: “У вас є така деталь?”

Продавець відповів: “Звичайно!”

Я купив запобіжник і поставив його на місце, машина відразу ж завелася і ми поїхали. Оптовий продавець яєць уже збирався зачинятися, коли ми під’їхали. Ми купили яйця і розвезли їх покупцям.

Коли у нас виникають труднощі, нам не треба забувати звертатися по допомогу до Небесного Батька. Я знаю, що Він відповість нам, якщо ми йдемо вперед і виявляємо в Нього віру. ■

Альваро Алькайно, Антофагаста, Чилі

ЯК НОТАТКИ МОЄЇ МАТЕРІ БЛАГОСЛОВИЛИ МЕНЕ

Одного вечора я розмірковував, з яким посланням звернутися на найближчій конференції приходу. Я вивчав Писання упродовж тижня, і хоча багато чого навчився і зрозумів, однак усе ще не мав чіткого уявлення, що, за волею Господа я, як президент колу, маю сказати членам приходу.

У щирій молитві я просив Духа скерувати мої думки. Потім я відкрив Писання і почав знову читати. Розумом я відразу ж звернувся до цілей, які ми нещодавно обговорювали з єпископом. Серед тих цілей була така: користуватися посібником *Проповідуйте Мою євангелію*, щоб ділитися євангелією з друзями і сусідами.

Я відчув спонукання присвятити час того вечора вивченню посібника *Проповідуйте Мою євангелію*. Я взяв примірник і відкрив його навмання. На тій сторінці я знайшов два написаних від руки посилення—1 Нефій 8:8–11 і 1 Нефій 11:21–22. Я придивився і зрозумів, що ті посилення були написані рукою моєї матері. Моя мила матуся померла кілька років тому, через два місяці після свого 80 дня народження. Вона була прикладом сміливості й безкорисливості, завжди бачила в людях добро. І вона любила Писання.

Я відкрив Писання на тих віршах, щоб побачити, що спонукало її написати їх. Коли я прочитав вірші, в розумі відразу ж виникло розуміння того, що я маю казати. То було просте послання, що члени Церкви, які скуштували смачний плід євангелії, можуть іноді забувати, що багато інших людей шукають той самий плід. Нам необхідно звертатися до тих людей і казати їм, де його шукати.

Я думав про свою милу матусю, коли проглядав до кінця посібник *Проповідуйте Мою євангелію*.

Не було ні імені, ні інших нотаток або чогось, що вказувало б, що ця книга колись належала їй. Я з подивом розмірковував про ланцюжок духовних спонукань, які привели до цього моменту. Дух підтвердив мені, що я отримав спрямування думок, саме про що я і молився. Однак багато років тому, коли моя мама писала ті посилення, вона не знала, що Господь скористається ними, аби відповісти на смиренну молитву її сина. ■

Дуглас Хеджер, шт. Невада, США

Готуючись до конференції приходу, я розкрив посібник *Проповідуйте Мою євангелію* на сторінці, де рукою матері були написані посилення на вірші з Писань.

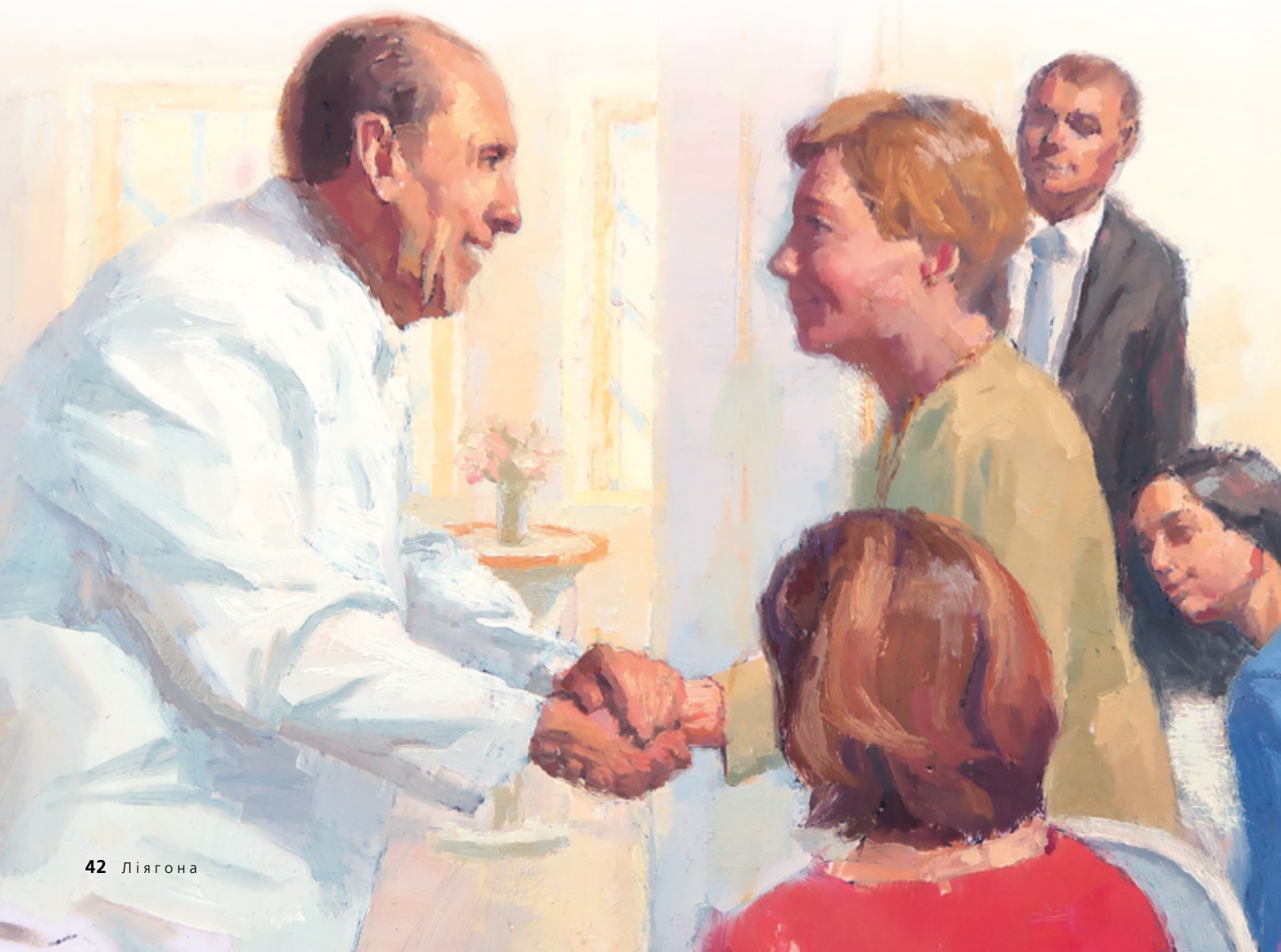
ДИВО В ГОСПОДНЬОМУ ДОМІ В КИЄВІ

Разом зі своєю сім'єю я з радістю їхав машиною з Румунії до Києва, Україна, на освячення храму в 2010 році. Знаючи, що цей храм призначається і для святих Румунської/Молдавської місії, ми їхали 14 годин, щоб дістатися туди. Коли ми прибули, то зустріли ще одну групу, яка також приїхала з Румунії. Ми всі дуже раділи, що можемо бути в Києві на такій священній події.

У день освячення нашої групи з Румунії було призначено дивитися церемонію за допомогою трансляції у кімнаті на першому поверсі храму. Дехто почав висловлювати своє незадоволення. Вони сподівалися бути разом з пророком у цілестіальній кімнаті. Інші почали казати, що краще залишилися б удома і дивилися трансляцію у себе в каплиці в Румунії.

Я почав молитися у своєму серці: “Небесний Батьку, як ми можемо допомогти цим членам Церкви з Румунії здобути незабутній досвід у Твоєму домі?”

Я все ще не отримав відповіді, коли почалася сесія освячення. Невдовзі ми дізналися, що пророк, Президент Томас С. Монсон (1927–2018), буде виходити, щоб закласти наріжний камінь. Можливо, це і є

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЕНА ГАРІСА

відповідь! Я молився, щоб якимось чином Пророк підійшов привітати святих із Румунії.

“Я не прошу цього для себе,— молився я,—лише для братів і сестер”.

Після церемонії закладення наріжного каменя Президент Монсон проходив повз нашу кімнату, щоб повернутися до цілестіальної кімнати. Раптом я серцем відчув, що мені треба встати і запросити його до нашої кімнати.

Я встав і сказав: “Наш пророче! Зайдіть до нас. Ми з Румунії”.

Здалося, що він мене не почув. Потім через мить він повернувся. “Румунія!”—сказав він і увійшов до кімнати.

Я почав молитися у своєму серці: “Небесний Батьку, як я можу допомогти цим членам Церкви з Румунії здобути незабутній досвід у Твоєму домі?”

Він привітав усіх нас і сказав, що дуже любить. Мое серце співало, коли я бачив радісні обличчя наших дорогих членів Церкви. “Дякую, дорогий Батьку,—молився я,—за це диво у Твоєму домі”.

Коли пророк пішов з кімнати, більше ніхто нічого не казав. Я відчував, що ми знаходимося в найбільш благословенній кімнаті храму. То був вечір, якого я ніколи не забуду. ■

Дору Васіле, Бухарест, Румунія

СХВАЛЬНА УСМІШКА

Одного вечора наш приход проводив захід, до якого ми довго готувалися. Після заходу один із зацікавлених Церквою попросився зі мною, однак через кілька хвилин повернувся і запитав: “Єпископе, коли мені треба буде прийти знову?” Я відповів, що у неділю, і хлопець швидко сказав: “Ні, а іншого заходу не буде?” Йому так сподобалося проводити час з молоддю нашого приходу, що він захотів повернутися.

Я також поговорив з гостями—подружньою парою, яка прийшла на захід, і запитав їхню думку. Чоловік сказав: “З тієї миті як ми прийшли, ми відчували мир і спокій”. Його дружина підтвердила це кивком голови. Я був здивований цим, оскільки, коли вони прийшли, вже було багато людей, які розмовляли й створювали шум. Однак він

продовжував і, поглянувши на мене, запитав: “Це Святий Дух, чи не так?” Здивований я міг лише сказати “так”.

Ми багато чого зробили, готуючись до цього заходу, тож того вечора, коли все закінчилося, єдине, що я хотів,—це піти додому й лягти спати. Через втому я не міг обдумати свої розмови із зацікавленими. Прийшовши додому, я помолився і ліг спати, однак не міг заснути. Подумки я бачив усміхненого Господа. То була схвальна усмішка. У ту мить я почав згадувати все чудове, що відбулося під час заходу.

Я зрозумів, що старанність і любов членів приходу зворушили серця тих трьох зацікавлених. Я зрозумів, що схвальна усмішка стосувалася того, що ми робимо. Я не міг не плакати, і я відчував таку вдячність за дар, який Господь нам дав. Він дав нам схвальну усмішку. Я свідчу, що ці слова Господа істинні: коли ми приводимо одну душу до Нього, великою буде наша радість у царстві Батька (див. УЗ 18:15 ■ Франклін Ромеро, Манабі, Еквадор

ПОДІЛІТЬСЯ СВОЄЮ ІСТОРІЄЮ

В рубриці “Голоси святих останніх днів” публікуються невігадані історії на різні євангельські теми, але нас в першу чергу цікавлять історії про ваше служіння іншим і те, як ви сміливо живете за євангелією. Надсилайте свою історію он-лайн на liahona.lds.org (натисніть “Submit an Article or Feedback” (Надіслати статтю або відгук)).

**Завжди буде
“жорстока мова”.
Але завжди буде
можливість обирати
віру, а не сумніви
або непевність.**

НАША МОТИВАЦІЯ ЖИТИ ЗА ЄВАНГЕЛІЄЮ

Мінді Селу

Співробітник редакції церковних журналів

Шлях учнівства сповнений благословень—“видимих і невидимих”¹. Але бувають часи, коли шлях, попри всі благословення, не є легким або зручним. Щоб стати учнем Ісуса Христа, необхідно трудитися і жертвувати. Іноді важко знайти мотивацію, щоб жити за заповідями і йти на ті жертви.

У своєму молодому віці ви, ймовірно, також зайняті, намагаючись жонглювати новими обов'язками, приймати життєво важливі рішення і зрозуміти, яким має бути ваш особистий шлях учнівства до кінця життя. На додачу до всього цього може бути щось у політиці Церкви або в історії чи в євангельській доктрині, що вам важко прийняти; спокуси, з якими ви боретесь; і також благословення, яких ви все ще чекаєте; та запитання стосовно Божого плану щодо вас.

Дехто з нас іноді може сумніватися, чи життя за євангелією варте обіцяних благословень. Ми можемо сперечатися, що не знаходимо свого належного місця, що це вимагає надто багато праці або що запитань більше, ніж відповідей. Однак все зводиться до мотивації. Чому ви робите те, що робите, і живете так, як живете? Чому ви продовжуєте дотримуватися заповідей, навіть коли ніхто навколо вас не помічає, що ви це робите?

Незалежно від того, ким ви є і на якій стадії життя перебуваєте, вибір знаходити для себе мотивацію, розвиваючи свою віру в Спасителя і Його євангелію, залишається за вами.

До кого ми підемо?

Знайти мотивацію та завжди мати її, щоб жити за євангелією—це виклик, який мають люди не лише у наш час. Навіть коли Спаситель жив на землі, людям все ще було важко зрозуміти, а отже і жити за принципами, яких Він навчав. Кілька з його учнів слухали Його пояснення одного поняття, яке здавалося їм образливим—Його роль “хліба життя” (див. Іван 6:35–58). Вони скептично відповіли: “Жорстока це мова! Хто слухати може її?” (Іван 6:60).

Христос, бачачи, що їм важко повірити в це вчення або прийняти його, запитав: “Чи оце вас спокушує?” (Іван 6:61). Замість того, щоб покладатися на віру, а не на сумніви, “відпали багато-хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним” (Іван 6:66).

Але коли Христос запитав решту Своїх учнів, чи вони також хочуть “відійти”, Петро дав єдину відповідь, яку можна було дійсно надати: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного” (Іван 6:67–68).

Джерело нашої мотивації

Петро знав джерело своєї мотивації. Поясненням того, чому ми робимо те, що ми робимо в євангелії, є наше свідчення про Ісуса Христа і наша віра в Нього. “Ми ж увірували та пізнали,—проголосив Петро,—що Ти—

Христос, Син Бога живого!” (Іван

6:69; курсив додано). Здобуваючи таке ж саме сильне переконання про Ісуса Христа, Його божественність і Його роботу, ми також можемо знаходити мотивацію, щоб далі жити за євангелією—навіть коли це здається важким, навіть коли ніхто цього не помітить і навіть коли ми самі не впевнені, що хочемо цього.

Завжди буде “жорстока мова”. Але завжди буде можливість обирати віру, а не сумніви або непевність. Як сказав старійшина Л. Уїтні Клейтон, з президентства сімдесятиників: “Рішення вірити—це найважливіший вибір, який ми можемо зробити взагалі”².

То що ж робити, коли ми знаходимо себе по інший бік тієї “жорстокої мови”?

1. Наслідуйте приклад Петра та інших учнів, які залишилися вірними, навіть коли було легко “відійти”. Дослухайтесь до поради пророків, апостолів та інших провідників:

“У миті страху чи сумніву, чи тривоги, тримайтеся віри, якої ви вже набули. ... *Міцно тримайтеся за те, що ви вже знаєте і твердо стійте доти, доки не прийде додаткове знання*”³.

“З вірою роб[іть] один простий крок вперед—а потім наступний. ... Зосереджу[йтеся] на істинах, в які віри[те], і дозвол[ьте] цим істинам наповнити [ваш] розум і серце. ...

... Поч[ніть] з простих істин євангелії”⁴

2. Покладайтеся на Писання і дотримуйтесь їхніх вчень:

“З молитвою вивчайте Книгу Мормона і обдумуйте її кожного дня”⁵.

“Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:17).

“Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими” (Якова 1:22).

3. Продовжуйте виконувати заповіді.

“Відповіді на наші ширі запитання приходять, коли ми їх палко прагнемо і коли живемо за заповідями. ... Наша віра може сягати за межі того, що нам відомо зараз”⁶.

“Якщо ви й далі будете слухняними, ... то отримаєте знання і розуміння, яких прагнете”⁷.

І, нарешті, наша мотивація просто зводиться до того, що сказав Петро. Чи ми віримо, що Ісус є Христос, що Він керує Своєю Церквою

і що Він має слова вічного життя?

Чи наша віра в Нього переважає “жорстоку мову”, яку ми можемо не розуміти в даний момент?

Чим винагороджується життя за євангелією

Коли ми дійсно приймаємо рішення любити Бога та Ісуса Христа і йти за Ними та виконувати заповіді навіть тоді, коли ми до кінця їх не розуміємо, нагороди будуть незліченними. Тілесна людина запитує: “Навіщо мені це?” Відповідь міститься в євангельському вченні: “Мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде”; місце, приготоване для вас у оселях Бога; все, що має Небесний Батько; “нескінченне щастя” (див. УЗ 59:23; Етер 12:34; УЗ 84:38; Мосія 2:41) і, за словами старійшини Дітера Ф. Ухтдорфа, з Кворуму Дванадцятих Апостолів: “Тут

[у Церкві] ви знайдете те, що не має ціни. ... Тут ви знайдете слова вічного життя, обіцяння благословенного викуплення і шлях до миру та щастя”⁸. І це лише кілька з благословень.

Коли ми віддано йдемо за Христом і виконуємо Його заповіді, нам обіцяно все це і навіть більше. Це не означає, що шлях завжди буде легким або зрозумілим, але благословення, які нам обіцяні за те, що ми залишимося сильними, й надалі проливатимуться в наше життя й навіть після нього.

Однак якими б неймовірними не були ці благословення, вони не повинні бути основною мотивацією, коли йдеться про життя за євангелією. Яке б питання у вас не виникало, яке б вчення ви не розуміли, ваша віра в Ісуса Христа і Його Спокуту будуть основою вашої мотивації жити за Його євангелією, так само, як це було для Петра та інших.

“Наші мотиви і думки зрештою впливають на наші дії,—сказав старійшина Ухтдорф.— Свідчення про істинність відновленої євангелії Ісуса Христа є найсильнішою мотивуючою силою в нашому житті. Ісус неодноразово наголошував на силі добрих думок і належних мотивів: “Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся” (УЗ 6:36).

Свідчення про Ісуса Христа і відновлену євангелію допоможе

нам в своєму житті пізнати особливий план Бога для нас, а потім діяти відповідно до нього. Воно дає нам запевнення в реальності, істинності та доброти Бога, учень і Спокути Ісуса Христа й божественному покликанні пророків останніх днів”⁹.

Як на мене, я буду й надалі докладати зусиль, навіть якщо це буде важко. Я буду й надалі молитися та вивчати Писання. Я буду докладати зусилля, щоб зміцнювати свідчення про Спасителя кожного дня. І я буду й надалі намагатися жити так, як Він очікує від мене, й покладатися на Його слова і Його сучасних пророків та апостолів, які навчають мене покладатися на мотивацію, що ґрунтується не лише на моїй вірі й на любові до Нього, але також і на Його вічній жертві та любові до мене. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Дітер Ф. Ухтдорф, “Шлях учня”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 76.
2. Л. Уїтні Клейтон, “Виберіть вірити”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 38.
3. Джеффрі Р. Холланд, “Вірую, Господи”, *Ліягона*, трав. 2013, сс. 93–94; курсив додано.
4. Розмарі М. Уїксом, “Повернення до віри”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 94.
5. Томас С. Монсон, “Сила Книги Мормона”, *Ліягона*, трав. 2017, с. 87.
6. Розмарі М. Уїксом, “Повернення до віри”, с. 95.
7. Рассел М. Нельсон, “Одкровення для Церкви, одкровення для нашого життя”, *Ліягона*, трав. 2018, сс. 95–96.
8. Дітер Ф. Ухтдорф, “Приєднуйтеся до нас”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 24.
9. Дітер Ф. Ухтдорф, “Сила особистого свідчення”, *Ensign і Ліягона*, лист. 2006, с. 37.

ДВА ВИБОРИ

“Господень шлях не важкий. Важке життя, а не євангелія. ... Життя є важким для усіх нас, але водночас життя просте. Ми маємо лише два вибори. Ми можемо або йти за Господом і бути наділеніми Його силою і мати мир, світло, міць, знання, впевненість, любов і радість, або можемо йти якимось іншим шляхом, будь-яким іншим шляхом, яким би не був той шлях, і йти на самоті, без Його підтримки, без Його сили, без скерування, в темряві, сум'ятті, сумнівах, сумі і розпачі. І я запитую, який шлях є легшим?”

Старійшина Лоуренс Е. Корбрідж, сімдесятник, “Дорога”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 36.

Я відчував, що моє життя заповнила темрява. І тоді я зрозумів, що мені необхідно поговорити з єпископом.

Перший крок до покаяння

Оріалс Петерсон

Я пам'ятаю, як з місіонерами призначав дату хрищення. Вони запитали мене, чи я готовий укласти завіт з нашим Небесним Батьком. Навіть не задумуючись, з серцем, переповненим радістю, я сказав: "Так!" Я хотів прийняти особливий дар люблячого Батька, приготований для мене, і я знав, що не зможу бути щасливим без Спасителя у моєму житті. Але насправді я не був упевнений, що чекає на мене попереду.

Нарешті настав великий день. Він був незабутнім, я був такий щасливий.

Темні дні

Після хрищення і конфірмації все раптом стало темним. У мене були сімейні проблеми, і мені було важко дотримуватися всіх Божих законів. Я не знав, що робити, і я хотів усе полишити. Здавалося, що ніхто мене не розуміє.

Мені завжди подобалося читати Книгу Мормона, але в той час я не відкривав її. Одного дня, коли я був сам удома, я відчув приємне спонукання Духа почитати Книгу

Мормона. Я помолився перед тим, бажаючи знайти відповідь, яка могла полегшити мої страждання. Я відкрив прямо на розділі 5 у книзі Алми. У вірші 27 читаємо: "Чи пройшли ви, утримуючи себе невинними перед Богом? Чи могли б ви, якби вас було покликано вмерти в цей час, сказати собі, що ви були достатньо смиренними? Що ваш одяг було очищено і вибілено через кров Христа, Який прийде, щоб викупити Свій народ від їхніх гріхів?"

Ці слова зворушили мене. Я знав, що мені треба покаятися, тож я домовився про зустріч з єпископом. Я, безсумнівно, був дуже наляканий, але змусив себе піти і поговорити з ним.

Зрозуміти Божі обіцяння

Коли я підходив до кабінету єпископа, то відчував таку провину, що мені хотілося лише розвернутися і піти геть. Однак я молився, щоб мати сміливість розповісти все, що необхідно. Єпископ радо зустрів мене у своєму кабінеті, а потім помолився, щоб отримати допомогу від Бога. Він розмовляв зі мною так, ніби я був його сином, і у його

словах відчувалася любов до мене. Він дав мені пораду і попросив виконувати певні речі, щоб отримати прощення Бога, а потім знову з ним зустрітися.

Я так радів цій можливості. Виконуючи пораду єпископа, я зрештою зрозумів Боже обіцяння прощати, про яке Він розповідав Алмі: “Якщо він зізнається у своїх гріхах перед тобою і переді Мною, і покається у щирості свого серця, того ви прощатимете, і Я його прощу” (Мосія 26:29).

Після щирого покаяння я знав, що Бог мене простив. Нарешті я міг відчувати любов Небесного Батька в своєму серці, а темрява зникла. Я був щасливий і пишався собою.

Єпископ поруч, щоб допомогти

Єпископ—це представник Господа у приході. Знайте, що його покликано, аби допомагати знайти справжнє щастя, яке Бог приготував для вас. Довіряйте йому. Якщо

у вас проблеми або вам необхідно покаятися, ідіть і знайдіть його. Він допоможе вам.

Я знаю, що іноді нелегко піти й поговорити з єпископом. Але, як пояснював Президент Лоренцо Сноу (1814–1901) про вічний план нашого Небесного Батька: “Беру на себе сміливість сказати, що у [передземному] духовному світі, коли нам це запропонували—...пройти через досвід, який ми зараз отримуємо,—то не все нам в цьому було приємним і прийшлося до душі. ... Та все ж немає сумніву, що ми там ясно бачили й розуміли: для того, щоб досягнути свого піднесення та слави, цей досвід нам був необхідним”. Далі він продовжував: “Ми все одно були готові підкоритися волі Бога, і як наслідок цього—ми тут” (Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу [2012], с. 110).

Покаяння—це складова підкорення волі Бога. Тож замість того, щоб боятися єпископа, зробіть його своїм другом. Його було обрано Богом, і він може допомогти вам покаятися і зцілити вашу душу, наближаючись до Христа. Господь хоче допомогти нам, але нам треба зробити той перший крок до покаяння. Таким чином ви зможете побачити обіцяння в книзі Ісаї 1:18: “Коли ваші гріхи будуть як кармазин, стануть білі, мов сніг”. А для цього поруч з вами єпископ, який допоможе.

Я свідчу, що Бог живий і що Ісус Христос—наш Спаситель. Вони обоє люблять нас дуже сильно! ■
Автор живе в Оуесті, Гаїті.

НАВЧАТИСЯ У ГОСПОДНІЙ СПОСІБ

**Старійшина
Девід А. Беднар**
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Прискорення Господом Своєї роботи вимагає, щоб ми постійно навчалися, змінювалися і просувалися вперед з вірою в Спасителя.

Зразок в усьому

В одкровенні, даному через пророка Джозефа Сміта в червні 1831 року, Господь проголошує: “Я дам вам зразок в усьому, щоб вас не можна було обманути; бо Сатана повсюди на цій землі, і він іде, обманюючи народи” (УЗ 52:14).

Цікаво, що Господь дає нам не конкретно встановлений зразок для всього, а просто зразок як факт. Я не вірю, що словами “зразок в усьому” Він дає нам лише один зразок, який має застосовуватися в кожній ситуації. Натомість Господній спосіб включає розмаїття зразків, які можна застосовувати для досягнення різних духовних цілей.

Наша остаточна мета під час процесу навчання і викладання має полягати у визначенні та застосуванні зразка чи зразків, які найкращим чином відповідатимуть нашим потребам і досягатимуть бажаних результатів навчання.

Святий Дух є вчителем.

Святий Дух—це третій член Божества, і Він є Одкровенником, Учителем, Утішителем, а також Тим, хто все освячує і нагадує (див. Іван 14:16–17, 26; 3 Нефій 27:20). Старійшина Джеймс Е. Талмейдж (1862–1933), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пояснював: “Роль Святого Духа в Його служінні людям описується в Писаннях. Він є вчителем, посланим від Батька; а тим, хто удостоєний Його настанов, Він відкриває все необхідне для розвитку душі”¹. Головна мета Господнього взірця у навчанні

*Центральна мета Господнього
взірця у навчанні—запросити
Святого Духа бути вчителем.*

НАВЧАННЯ ВІРОЮ ВИМАГАЄ СЕРЦЯ І НЕБАЙДУЖОГО РОЗУМУ.

й викладанні—запросити Святого Духа бути вчителем.

Студент, який виявляє свободу волі й діє відповідно до правильних принципів, відкриває своє серце для Святого Духа і завдяки цьому запрошує Його вчення, силу та свідчення, яке підтверджує це. Навчання з вірою і через віру вимагає духовного, розумового та фізичного напруження, а не просто пасивного сприйняття. Щирістю й послідовністю своїх натхнених вірою вчинків ми показуємо Небесному Батькові та Його Синові Ісусу Христу свою готовність навчатися й отримувати настанови від Святого Духа.

Розгляньмо, як місіонери допомагають зацікавленим навчатися вірою. Зацікавленому треба застосувати віру й діяти відповідно до неї, щоб узяти на себе духовні зобов'язання та дотримуватися їх, наприклад, вивчати Книгу Мормона та молитися про неї, дотримуватися заповідей і відвідувати церковні збори. Цей принцип також стосується всіх членів Церкви, у тому числі батьків, учителів і провідників.

Навчаючи, спонукаючи і

пояснюючи,—як би це не було важливо—ми ніколи не донесемо до зацікавленого, дитини, учня або члена Церкви свідчення про істинність відновленої євангелії. Лише коли їхня віра починає діяти і відкриває шлях до серця, тоді Святий Дух може донести підтверджуюче свідчення. Місіонери, батьки, вчителі та провідники вочевидь повинні навчитися тому, як викладати силою Духа. Втім так само важливо виконувати покладений на них обов'язок допомагати іншим самостійно навчатися вірою.

Навчання, яке я маю на увазі, не обмежується здобуттям певних знань і отриманням та пригадуванням інформації. Вид навчання, про який я кажу, змушує нас пробудитися до Бога (див. Алма 5:7), скинути з себе тілесну людину (див. Мосія 3:19), змінити своє серце (див. Мосія 5:2) і повернутися до Господа й ніколи не відпадати (див. Алма 23:6). Навчання вірою вимагає серця і небайдужого розуму (див. УЗ 64:34) і є наслідком того, що Святий Дух доніс силу слова Божого до серця і в серце. Навчання через віру—це

знання, які неможливо передати від учителя до учня, від місіонера до зацікавленого за допомогою лекції, показу чи наведення прикладу з життя; натомість студент повинен виявити віру й діяти, щоб здобути знання для себе.

Зразок навчання і викладання

1. Підготуйтеся до навчання Якщо ви ходите на уроки Недільної школи і слухаєте, як учитель викладає тему, це добре. Але якщо ви працювали і готувалися, якщо ви перед уроком думаєте про те, що учитель пропонував прочитати, обміркувати й про що помолитися, то може відбутися потужний вилив Духу, і Святий Дух стане вашим учителем. Підготовка запрошує одкровення.

2. Взаємодійте Я лише хочу звернути вашу увагу на цей вірш. “Призначте з-поміж себе вчителя, і нехай не всі будуть промовцями водночас; але нехай усі говорять по черзі, і нехай усі слухають його висловлювання, щоб коли всі висловляться, усі могли бути наставленими всіма, і щоб кожна людина

мала рівні привілеї” (УЗ 88:122).

Це один з потужних Господніх зразків навчання і викладання. Давайте поглянемо на цей вірш по-іншому: “Призначте з-поміж себе вчителя”. Хто є вчителем? Святий Дух. Якщо ви хочете, щоб Святий Дух був учителем, тоді “нехай не всі будуть [говорити] водночас; але нехай усі говорять по черзі, і нехай усі слухають його висловлювання, щоб коли всі висловляться, усі могли бути наставленими всіма”. Єдиний, хто може здійснити таке наставлення—це Святий Дух.

Взаємодія для отримання настанов запрошує одкровення. Зараз у Церкві ми вивчаємо і застосовуємо навіть більше духовно чутливих, неухильних і вимогливих зразків навчання і викладання. Чи будемо ми завжди робити те, що завжди робили, і досягати однакового результату, який ми завжди досягали, чи ми покаємося, навчимося і змінимося та все краще навчатимемо у Господній спосіб?

3. Запрошуйте діяти Лише одне просте запитання допомагає досягти цієї мети. Що ви будете робити з тим, що вивчили? Якщо ми діємо відповідно до одкровення, це запрошує інше одкровення.

Я молюся, щоб ми встигали за Господнім прискоренням, щоб ми не просто робили те, що завжди робили, і в той самий спосіб.

Я проголошую своє свідчення про реальність Господа Ісуса Христа. Я свідчу, що Він живе.

Він воскрес. Він стоїть на чолі цієї Церкви і Він скеровує наші справи. Він благає всіх нас встигати за Його прискоренням і дотримуватися зразка, який Він дав для нашого зростання і навчання. ■

З виступу на семінарі для нових президентів місій 25 червня 2014 р.

ПОСИЛАННЯ

1. James E. Talmage, *Articles of Faith*, 12th ed. (1924), 162.

ПІДГОТОВКА ЗАПРОШУЄ ОДКРОВЕННЯ.

5

СПОСОБІВ ТОГО, ЯК НАВЧАТИСЯ З МАТЕРІАЛІВ ГЕНЕРАЛЬНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

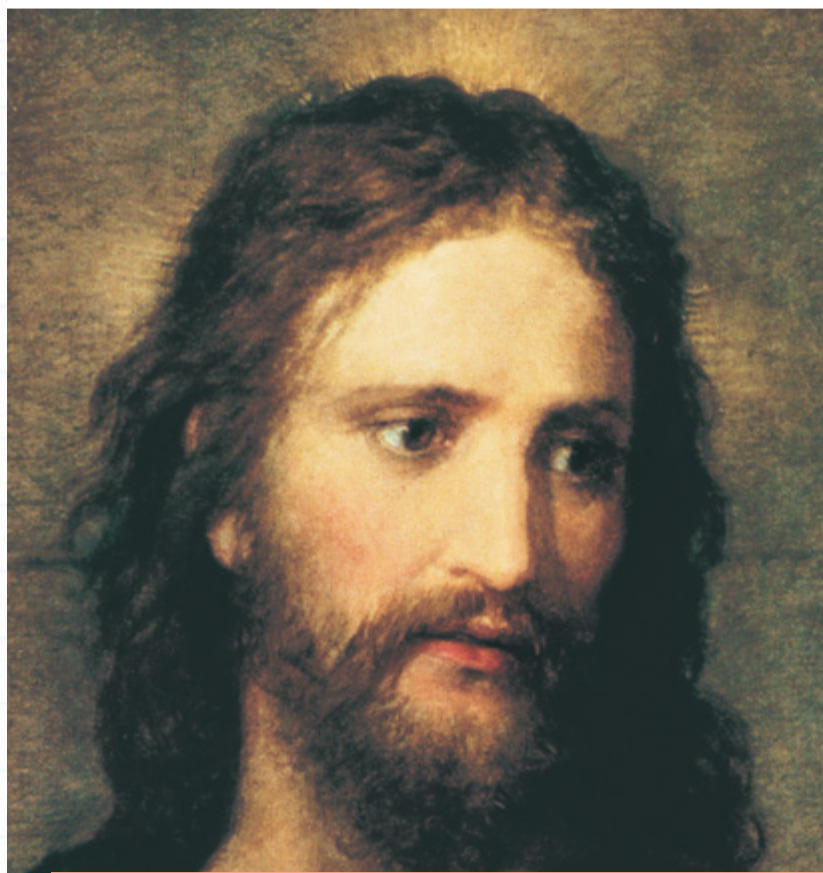
ГЕНЕРАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ—ЦЕ ДИВОВИЖНА МОЖЛИВІСТЬ об'єднатися з членами Церкви по всьому світу, щоб слухати провідників Церкви і отримати настанови від Господа. Перегляд, прослуховування і вивчення послань з генеральної конференції принесе у ваше життя Дух і допоможе зміцнити свідчення. Це нагода для вас отримати особисте одкровення і діяти відповідно до нього.

Ось 5 способів того, як ви можете навчатися з матеріалів генеральної конференції.

ФРАГМЕНТ З КАРТИНИ ХРИСТОС І БАГАТИЙ ЮНАК, ХУДОЖНИК ГЕНРІХ ГОФМАН

1 ЗАПИШІТЬ СВОЇ ЗАПИТАННЯ ДО ПОЧАТКУ ГЕНЕРАЛЬНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ.

Приділіть час, щоб записати свої запитання до того, як почнеться конференція, а потім звертайте увагу на відповіді, які надходять під час конференції. На ваші молитви і запитання надійде відповідь, якщо ви будете брати участь і слухати Духа.

2 ПРАГНІТЬ НАВЧАТИСЯ ВІД ХРИСТА

Пророки свідчать і навчають про Спасителя (див. Дії 10:43). Чи можете ви, слухаючи виступи конференції, думати про те, чого навчають промовці про Ісуса Христа. Ви можете зробити перелік під час занотовування.

Ви маєте здатність отримувати одкровення і безстрашно діяти за ним.

Президент Генрі Б. Айрінг, “Господь веде Свою Церкву”, жовтнева генеральна конференція 2017 року

3 ЗВЕРТАЙТЕ УВАГУ НА ТЕМИ.

Після перегляду кількох виступів генеральної конференції ви можете помітити, що почули, як певна тема згадується кілька разів. Помічений вами вірєць може бути одним зі способів того, що Дух допомагає вам зрозуміти щось із того, що вам слід засвоїти.

4 ЗВЕРТАЙТЕ УВАГУ НА ПОСИЛАННЯ З КНИГИ МОРМОНА

Ви можете багато всього засвоїти, звертаючи увагу на уривки з Писань, які наводять провідники Церкви, особливо з Книги Мормона, яка є “наріжним каменем нашої релігії” (вступ до Книги Мормона). Зверніть увагу, чи зможете ви помітити кожне посилення на неї під час генеральної конференції. Ви будете здивовані своїми знахідками!

5 ОТРИМАЙТЕ МОТИВАЦІЮ І НАТХНЕННЯ ДІЯТИ

Запишіть, які виступи і цитати надихають вас або спонукають до дії. Це може допомогти вам застосовувати те, чого ви навчилися,---і допомагати пам'ятати, якими були ваші думки, якщо пізніше вам знадобиться нагадування! ■

Навчання вірою вимагає духовного, розумового та фізичного напруження, а не просто пасивного сприйняття.

Старійшина Девід А. Беднар, “Навчатися у Господній спосіб”, сторінка 50 цього номеру

НАВЧЕНІ СВЯТИМ ДУХОМ

Ці молоді люди готувалися, щоб Дух їх навчав під час генеральної конференції. Ось чого вони навчилися під час останньої конференції і що вони роблять по-іншому завдяки цьому.

Натхненні настанови

Генеральна конференція мене надихнула.

Слухаючи настанови наших провідників про те, що треба служити іншим, довіряти Христу й незмінно триматися за жезл із заліза, я відчувала, як Святий Дух свідчив мені, що ця євангелія—істинна, і що ми можемо здобути вічне життя, якщо дотримуємося заповідей і живемо за словом Божим. Я поставила за мету більше служити у своїй громаді і зміцнювати своє свідчення шляхом щоденної молитви й вивчення Писань. Я знаю, що я—дочка Небесного Батька. Він живий і любить мене завжди й безупинно.

Медлін Б., 16 років, шт. Делавер, США

Про автора: найстарша з трьох дітей у сім'ї, займається кросом, любить читати і співати; любить іспанську мову і сподівається викладати англійську як другу мову.

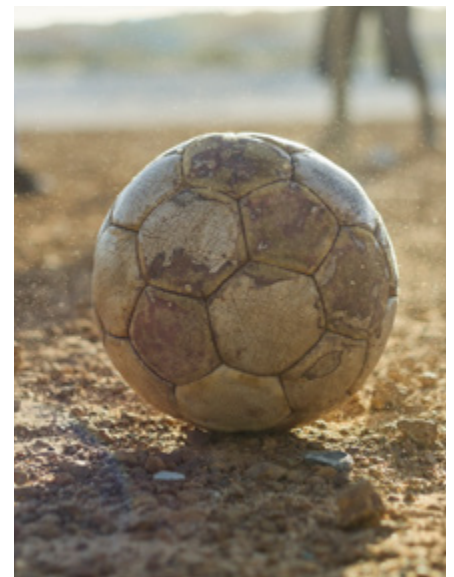

Відповіді на запитання

До генеральної конференції у мене було два запитання: (1) Як мені зберігати хороше ставлення і допомагати друзям, коли вони приймають погані рішення? і (2) Як я можу свідчити про Церкву так, щоб вони з мене не кепкували? Під час конференції Дух свідчив мені, що я не один. Тепер я знаю, що вивчаючи Писання всім серцем, я отримую відповіді на мої запитання стосовно друзів. Я знаю, що мій Батько слухає мої молитви, а я намагатимуся покращувати кожного дня.

Ісаак Р., 13 років, Пічинча, Еквадор

Про автора: єдина дитина в сім'ї, любить грати на піаніно, кататися на роликах, грати в футбол, займатися дзюдо, плавати, співати і готувати цукерки; хоче стати лікарем, улюблений колір—зелений

Запрошені зростати

Генеральна конференція зміцнила мене бажанням іти євангельським шляхом Ісуса Христа. Це допомогло мені знати і розуміти, що ця церква—істинна. Вона несе нам світло і радість. Я відчув, як Дух запрошує мене зростати щодня і читати Книгу Мормона, щоб здобути сильне свідчення про євангелію. Я вірю, що Небесний Батько хотів, аби я почув ці надихаючі послання.

Вісенте А. 16 років, Столичний регіон, Чилі

Про автора: найстарший з чотирьох дітей у сім'ї, любить грати у відеоігри, слухати музику і грати в футбол; бере участь у драмгуртку, хоче служити на місії

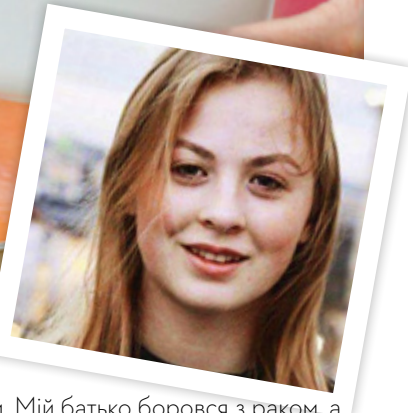

Готовий до навчання

Я так сильно відчуваю Духа під час генеральної конференції. Оскільки я почав готувати запитання і готуватися духовно до конференції, моє життя наповнилося абсолютно новим сенсом і я зміг навчатися все більше з кожним виступом. Я такий вдячний за пророка й апостолів, і я знаю, що вони послані Небесним Батьком, щоб вести і скеровувати нас у життя!

Бен Х., 17 років, шт. Кентуккі, США

Про автора: любить займатися спортом, грає в баскетбол і теніс у школі, любить кататися на лижах, сноуборді, подорожувати і ходити на піші прогулянки.

Шукати світло

Передостанній рік був для мене складним. Мій батько боровся з раком, а в місті відбулися напади терористів. Я боролася із занепокоєнням, розмірковуючи, як мені знайти спокій, коли я сповнена страхом за свою духовну і фізичну безпеку. З генеральної конференції я навчилася, що ми можемо знаходити спокій, якщо живемо чесно, сповнюємо серця вірою і маємо в полі зору вічну перспективу. Я відчула натхнення звертатися до Христа у важкі часи замість того, щоб покладатися на власне розуміння. Я знаю, що можу подолати вплив темряви, прагнучи яскравості Христового світла.

Олівія Х., 17 років, Бельгія

Про автора: займається плаванням, любить служити, у тому числі допомагати на кухні для безхатченків, у дитячому будинку й за програмою для особливого навчання у її школі

“ЮНІ ЧЛЕНИ ЦЕРКВИ,
Я ОБІЦЯЮ
ВАМ: ЯКЩО ВИ БУДЕТЕ
СЛУХАТИ

[ГЕНЕРАЛЬНУ КОНФЕРЕНЦІЮ],

ТО ВІДЧУВАТИМЕТЕ ДУХ
НАСТІЛЬКИ, НЕНАЧЕ ВІН
ВСЕРЕДИНІ ВАС.

ГОСПОДЬ КАЗАТИМЕ ВАМ,
ЩО ВІН ХОЧЕ,
АБИ ВИ РОБИЛИ ЗІ
СВОЇМ ЖИТТЯМ”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз (1932–2017),
з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,
“Генеральна конференція: зміцнення віри і свідчення”,
жовтнева генеральна конференція 2013 року

Факти про ГЕНЕРАЛЬНУ КОНФЕРЕНЦІЮ

Орган
Конференц-центру має

7667

труб—але лише 170 труб
можна побачити з залу

Президент Рассел
М. Нельсон, будучи
генеральним
авторитетом
упродовж 34
років, виголосив

84

промови на
генеральних
конференціях

Люди в

221

країні й
території
дивилися
генеральну конференцію

Виступи
транслявалися

94

МОВАМИ

Деревину
для трибуни
Конференц-центру
було виготовлено
зі старого горіха
**ПРЕЗИДЕНТА
ГОРДОНА Б.
ХІНКЛІ**
(1910–2008)

Понад

100 тис.

чоловік відвідали п'ять сесій у
Конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті, Юта

ЛІТАК БОІНГ 747,

довжина якого сягає приблизно
70,5 м, може вміститися всередині
Конференц-центру

Приблизно

35

промов
виголошується на
кожній конференції

ВАЖЛИВІ ОГолошення, зроблені під час генеральних конференцій:

ВЕРЕСЕНЬ 1995:
“Сім'я: Проголошення
світові”

КВІТЕНЬ 1998:
Побудова
невеликих храмів

КВІТЕНЬ 2001:
Постійний фонд
освіти

ЖОВТЕНЬ 2012:
Знижено вік для
служіння на місії

КВІТЕНЬ 2018:
Служіння замінило
домашнє і візитне
вчителювання

Як я можу запрошувати Духа в мій дім, якщо люди там сваряться і сперечаються?

БУДЬ МИРОТВОРЦЕМ

“Коли ми неспроможні змінити поведінку інших людей, нам потрібно поставити за мету належним чином скерувати власне поводження. ...

Замість суперечок і тертя меж членами сім’ї ми будемо налагоджувати стосунки, слухати і разом розмірковувати”.

Старійшина Марвін Дж. Ештон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів (1915-1994), “No Time for Contention”, квітнева генеральна конференція 1978 р.

Вибачтеся

Коли у мене виникали суперечки, я помітив, що вибачення і визнання особистої вини, навіть якщо ви вважаєте чи знаєте, що не винні, допомагає повернути мир у кімнату. Потім вийдіть, помовчіть, змініть тему або знайдіть те, з чим можете погодитися. Невдовзі Дух повернеться.

Ділан М., 15 років, шт. Каліфорнія, США

Просто любіть

Я помітив, що вияв чистої любові своїй сім’ї запрошує Дух залишатися в нашому домі. Пророк казав про любов, як каталізатор, що спричиняє зміни, і бальзам, що приносить зцілення душам. Дух любові приносить безпеку і мир у дім.

Джозеф С., 18 років, шт. Аризона, США

Поговоріть зі своєю сім’єю

Якщо ваша сім’я не належить до Церкви, розкажіть про те, як вам неприємно, коли вони сваряться, і попросіть їх виправлятися. Якщо це не спрацює, помоліться і спробуйте знову. Якщо вони є членами Церкви, нагадайте їм, що вони—діти Бога і що їм слід уникати сварок.

Кароліна С., 19 років, шт. Гояс, Бразилія

Моліться, щоб мати Духа

Кожного разу, коли в сім'ї виникають суперечки, то важко відчувати присутність

Духа, але це не означає, що ви не будете Його відчувати, якщо гідні. Помоліться в серці про те, щоб мати більше Духа Господнього і приділяйте особливу увагу отриманим спонуканням. Небесний Батько може допомагати вам відчувати мир і знати, як краще допомагати в тому, щоб встановити мир у вашому домі.

Кеті Дж., 17 років, шт. Юта, США

Спробуйте знайти компроміс

Поговоріть із сім'єю, щоб вирішити проблему в такий спосіб, аби всі отримали користь, або поділіться віршем з Писань чи заспівайте гімн. Ви також можете попросити Небесного Батька допомогти вам у вирішенні проблеми. Таким чином усі заспокояться і будуть у змозі вирішити проблему без крику й насильства. Безперечно Святий Дух сповнить вас всіх спокоєм і дасть кожному бажання більше не сваритися.

Луїс Ф., 14 років, Playa del Carmen, Мексика

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

Чи свідчення це більше, ніж просто відчуття?

Свідчення—це те, що мав на увазі Спаситель, коли сказав Петрові: “Не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець” (Матвій 16:17). Це знання від Бога, відкрите через Святого Духа.

Святий Дух промовляє голосом, який ми радше відчуваємо, ніж чуємо, але він звучить “у твоєму розумі і у твоєму серці” (УЗ 8:2; курсив додано)—в наших думках і також через наші відчуття.

Пророк Джозеф Сміт описував дух одкровення як відчуття, що “в вас проливається чистий розум, [приносячи раптову] осяйність” (Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт [2007], с. 133).

Коли ми повертаємо свій розум і серце—наші думки, почуття і бажання—до Бога, Він може промовляти до нашого розуму і серця тихим спокійним голосом Святого Духа. Коли Він впливає на наш дух, виникає відчуття, що в нас проливаються певні відчуття й думки. Це і є свідчення, яке Він нам дає.

Що ви думаєте?

“Як мені знайти друзів, які дотримуються високих норм поведінки?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 листопада 2018 року на сайт iahona.lds.org (клацніть на “Submit an Article” (Надіслати статтю)).

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

Дороги, що готують вас до майбутнього

Лія Бартон

Співробітник редакції церковних журналів

Я не думаю, що будь-яка 14-річна дівчина мріє опинитися в брудній стайні та іржавою лопатою чистити смердюче стійло коня. Але саме цим я займалася кожного дня, поки не стала достатньо дорослою, щоб знайти іншу роботу.

Звичайно ж, то не було ідеальне місце роботи під час навчання в школі, але тоді я зрозуміла, що якщо хочу отримати роботу, яка мені сподобається—таку, де не треба прибирати за тваринами,—необхідно навчатися в коледжі; а щоб потрапити до коледжу, мені потрібні гроші. Я знала, що для мене освіта була правильним кроком до (сподіваюся) улюбленої роботи.

Хороше полягає в тому, що обраний мною шлях є лише одним з кількох, що допоможуть вам навчитися працювати й заробляти на власні потреби. Це називається ставати матеріально і духовно самозабезпеченими. Коли ви обдумуєте свої можливості, спробуйте вибрати шлях, який, на вашу думку, найкраще підготує вас.

Далі подано історії різних людей, які були у вашому віці лише кілька років тому. Наслідуючи приклад цих молодих людей, ви зможете знайти власний шлях до успішного самозабезпечення.

ОЦІНІТЬ ПОТРЕБИ

Оудом Пісет, Камбоджа

Аби досягнути цілей, я завжди кажу собі, що важливо старанно працювати, але ще один спосіб досягнути успіху—це працювати розумно. Після місії в Англії я повернувся до Камбоджі й проглянув ринок вакансій. Я звертав увагу на тривалість підготовки, необхідної для отримання кожної з тих робіт, і вартість навчання.

Я помітив, що навчання на продавця одягу не тривале, але складне, тож небагато людей проходило його. Я зрозумів, що то гарна можливість і вирішив навчатися. Зараз я вже закінчив цю програму і працюю продавцем на компанію з виготовлення одягу.

Пошуки відповідної кар'єри можуть бути важкими, але у мене є Спаситель, Який допомагає і надихає.

Незалежно від того, чи ви навчаєтеся в коледжі, шукаєте роботу або оволодіваєте професією, ви розвиваєте якості, необхідні для розбудови царства Божого.

СКОРИСТАЙТЕСЯ ОСВІТОЮ, ЩОБ ВІДКРИВАТИ ДВЕРІ

Іоланда Тексейра, Кабо-Верде, Африка

Моя мама завжди заохочувала мене фразою: “Освіта—це ключ до успіху”. Я хотів кращого майбутнього для себе і особливо для своєї сім’ї. А щоб цього досягнути, мені необхідно було продовжувати свою освіту. Не маючи грошей, щоб навчатися в коледжі, я подав документи на отримання стипендії для навчання в професійній школі з вивчення комп’ютерних систем і їх обслуговування.

Під час навчання я стикався з багатьма труднощами, однак це не заважало мені рухатися вперед і бачити перед собою краще життя. Дуже допомагала молитва; я завжди прошу поради у Господа. Я самовіддано вчився, а зараз самовіддано працюю, докладаючи найкращих зусиль у роботі комп’ютерного техника й асистента з маркетингу.

ПРАЦЮЙТЕ ЗАРАЗ ЗАРАДИ ОМРІЯНОГО МАЙБУТНЬОГО

Енн-Софі і Лоуренс Кеві, Шотландія, Об'єднане Королівство

Енн-Софі: Я завжди хотіла навчатися в університеті, але плани щодо того, що ж вивчати, постійно змінювалися в мої підліткові роки. Після закінчення середньої школи я шість місяців працювала волонтером у лікарні. З того часу мені подобалася ідея стати медсестрою, але я не думала, що зможу її здійснити.

На занятті із самозабезпечення у моєму приході нас попросили вибрати професію, яку б ми хотіли мати, навіть якщо ми не маємо відповідної підготовки.

Я молилася про те, що ж робити, і робота медсестри не виходила у мене з голови. Я вирішила дослухатися до спонукань Господа.

Іти цим шляхом було нелегко. Перш ніж розпочати, я дізналася про те, як стати медсестрою і у що мені обійдеться навчання. Я поговорила з людьми, які пройшли подібний процес. Коли я подала документи на факультет підготовки мед-

сестер, я не потрапила в основний список. Однак я не здавалася, знову подала документи і згодом почала навчання. Іноді треба бути терплячими і довіряти Господу, оскільки у Нього є Свій план для вас.

Лоуренс: Коли я був молодшим, то поставив за мету навчатися якнайкраще незалежно від того, який предмет я вивчав чи яку роботу виконував. Я завжди намагався навчатися і покращуватися, щоб мати найкращі шанси на успіх.

Зараз я працюю менеджером на компанію, що виготовляє одяг, але я хочу стати поліцейським. У Шотландії вам треба прожити в країні три роки поспіль, перш ніж подавати документи на поліцейського. Оскільки я провів два роки за кордоном, служачи на місії, мені треба чекати ще кілька місяців до подачі документів.

Хоча це стало великою перепорою, я не здався. У мене хороша робота, щоб забезпечувати сім'ю, і я старанно працював, тож у мене буде хороша характеристика для майбутньої роботи.

ЯК ЗНАЙТИ СВІЙ ШЛЯХ

Подібно до цих молодих людей, ви побачите, що існують різні шляхи того, як ви можете попідклаватися про себе і свою майбутню сім'ю. Пам'ятаючи про це, ви можете спланувати свій успіх. Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: "Давайте робити все, на що ми спроможні, і розвивати репутацію майстра в усьому, що ми робимо. Давайте зосереджувати свій розум і тіло на славетній можливості працювати, що надає кожний новий день" ("Два принципи для будь-якої економіки", жовтнева генеральна конференція 2009 р.). Якщо ви зосередитеся на навчанні й роботі, ви розвине-те звички, які допоможуть вам дивитися в майбутнє більш упевнено. ■

Від редакції: Ви можете попросити свого єпископа познайомити вас з фахівцями із самозабезпечення у вашому колі. Вони допоможуть вам знайти можливості для майбутньої освіти й роботи.

1.

ПІЗНАЙТЕ СЕБЕ

Що вам добре вдається? Що вам подобається робити? Відповідь на ці запитання може вам допомогти визначитися з потенційною роботою, що відповідає навичкам, інтересам і талантам, які ви вже маєте.

ПІДКАЗКА: Ви можете запитати батьків, учителів і друзів, які таланти вони бачать у вас. Вас може здивувати те, що вони скажуть!

2.

ПІЗНАВАЙТЕ СВІТ НАВКОЛО СЕБЕ

На які роботи є попит там, де ви живете? Які компанії пропонують роботу? Було б мудро вибирати роботу в тій галузі, яка розвивається і, ймовірно, має перспективи в майбутньому.

ПІДКАЗКА: Коледжі, університети й професійно-технічні заклади часто знають, які професії користуються попитом і які галузі розвиваються.

3.

ДІЗНАЙТЕСЯ, ЩО ВАМ ПОТРІБНО РОБИТИ ДАЛІ

Якої підготовки вимагає вибрана вами професія? Де ви зможете отримати необхідну підготовку або освіту? Як ви будете за неї платити? Аби досягнути довготермінових професійних цілей, вам необхідно знати, як їх досягнути.

ПІДКАЗКА: Ви можете поговорити з тим, хто вже працює там, де ви хочете працювати. Поставте їм запитання. Більшості людей подобається давати поради і пропозиції.

Роздавати Божу любов

Аллі Б., 12 років, шт. Кентуккі, США

Не так давно ми з сім'єю переїхали до Кентуккі. Мені було дуже сумно, бо довелося залишити всіх своїх друзів та родичів. Кентуккі дуже відрізняється від того, до чого я звикла. Коли я вперше прийшла до церкви, то помітила, що в ній не так багато людей. Потім я зрозуміла, якою маленькою була філія, тож замість того, щоб думати щось погане, я вирішила якось допомогти.

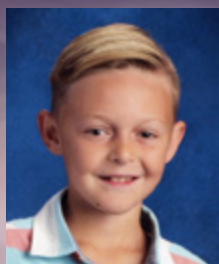
Наступного дня ми з мамою пішли до магазину. Перед виходом з дому я взяла роздаткові картки з інформацією про Церкву. Коли ми прийшли до магазину, я взяла цукерку і пішла до каси. Касирка просканувала цукерку і потім дала її мені. Я повернула цукерку касирці. Вона подивилася на мене збентежено і сказала: “Пані, ви щойно за неї заплатили”.

Я відповіла: “Я знаю, але я дарую вам її”. Потім я поклала роздаткову картку біля цукерки. Касирка посміхнулася і подякувала мені. Вона поглянула на зворотній бік роздаткової картки, де було написано: “Кожна людина—це Боже дитя”. Я пішла дуже щаслива, знаючи, що якщо вона навіть не приєднається до Церкви, я все ж зробила щось хороше.

Пізніше того дня я згадала, що решту роздаткових карток залишила біля касирки! Наступного разу, коли я прийшла до магазину, то пішла запитати, чи картки все ще там. Потім я побачила те, що змусило мене зупинитися. Приблизно 5 касирів мали роздаткові картки з написом “Кожна людина—це Боже дитя”. Касирка роздала їх! Я відчувала радість за свій вчинок. ■

Молитва в каньйоні

Карсен К., 11 років, шт. Юта, США

Минулого року я пішов у похід з татом і братом. Ми пішли далеко в каньйон. Невдовзі ми вирішили дослідити бокову стежку. Ми знайшли великі печери і чудові краєвиди. Ми піднімалися все вище і вище над скелями і крутими пагорбами.

Через якийсь час ми зовсім заблудилися. Ми не знали, якою дорогою йти, щоб потрапити до дна каньйону. Ми заплуталися в густому чагарнику і перестали бачити як верхівку, так і дно каньйону. Мене це дуже засмутило. Я не знав, куди йти, і мій тато також!

Сутеніло і похолодало, а нам ще довго треба було вибратися з каньйону. Я знав, що Небесний Батько знає, яким шляхом нам йти.

Я сказав: “Якщо ми хочемо звідси вибратися, нам треба помолитися!” Тож усі ми втрюх стали на коліна помолитися і попросити Небесного Батька вивести нас з каньйону.

Після того як ми рушили, я відчув, коли побачив високе пряме дерево, що мені треба звернути вліво. Коли я звернув ліворуч, то побачив нашу машину. Я знаю, що Небесний Батько допоміг нам вийти з каньйону. Небесний Батько відповів на нашу молитву, і ми безпечно повернулися—саме коли сідало сонце.

Я такий вдячний за силу молитви і за те, що Небесний Батько чує нас ■

Яскраво сяяти в Чеській Республіці

Підготовлено Шарон Гудріх, співробітником Церковних журналів

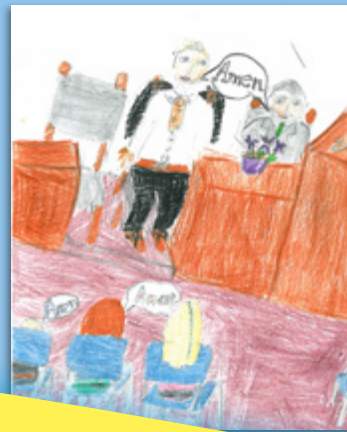
Одного разу я загубив свою улюблену рукавицю.
Мені було дуже сумно. Ми з мамою молилися, але не
знайшли її. Я намагався мати віру. Через тиждень мій
молодший брат знайшов ту рукавицю на вулиці! Бог
відповідає на наші молитви. Я люблю Його і знаю, що
Він живий.

Ендрю В., 9 років

У мене в школі є друзі, які не є членами Церкви,
але вони поважають мої норми. Одного разу
я сказала, що нам слід помолитися, і вони
погодилися! Я була дуже щаслива.

Івана А., 11 років

Нам з друзями необхідно було
спуститися вниз. Коли ми
підійшли до ліфта, у мене виникло
неприємне відчуття і я попросила
своїх друзів не користуватися
ним. Вони все ж таки вирішили
їхати ліфтом. Я пішла сходами.
Коли я спустилася вниз, друзів

там не було. Вони застрягли
у ліфті! Знадобилося багато
часу, перш ніж вони вибралися
звідти. Я була рада, що не
сталося нічого серйозного.
Мені також було приємно, що
я послухалася Святого Духа.

Амалі Н., 10 років

На узбережжі небо потемніло. Віяв вітер
і піднімав велетенські хвилі. Був грім,
блискавки і град. Усі побігли ховатися. Нам
шторм не завдав шкоди. По дорозі додому
ми бачили три веселки. Ми знали, що Бог
допомагав і захищав нас.

Якуб Б., 10 років

У школі в мене є подруга, з якою
більше ніхто не хоче дружити. Інші діти
починають дражнити її, і їй це дуже

неприємно. Я
розповіла про
це вчительці й
запропонувала
моїй подрузі
гратися зі мною.
Моя подруга
дуже зраділа!

Людмила В., 8 років

Я розсердився на свою маму, бо
не хотів купатися і лягати спати.
Наступного дня мені було сумно
через свій неправильний вибір.

Мама сказала, що ми можемо
молитися і просити Небесного
Батька пробачити нам. Ми стали
на коліна і помолилися. Мені
стало краще. Я дізнався, що ми
можемо каятися, і завдяки Ісусу
Христу отримувати прощення.

Самуель Х., 5 років

Я свідчила у церкві.
Треба було набратися
сміливості! З того часу я
відчуваю Духа.

Елішка К., 11 років

Коли моя морська свинка захворіла,
я молилася за неї. Я вдячна моему
Небесному Батькові, що Він нам
допомагає.

Анета П., 10 років

ПРИШЛІТЬ НАМ ЗІРКУ!

Ми майже завершуємо
колекціонувати зірки!

Якщо ви ще не надіслали свою,
поспішіть і надішліть нам електронною
поштою фото вашої зірки з вашою історією,
фотографією і батьківським дозволом на
електронну адресу liahona@ldschurch.org.

“Я свідчу про Нього, Викупителя світу, Господаря всіх нас.
Він—Єдинонароджений Син живого Бога”.

Старійшина Джеффі Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

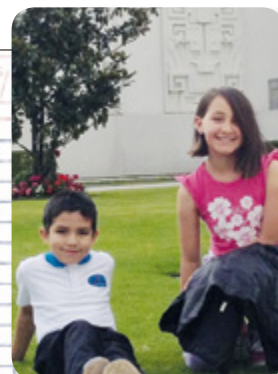
“Miracles of the Restoration” (Дива Відновлення), Ensign, Nov. 1994, 34.

Наша сторінка

Коли я їду до Церкви, то відчуваю Духа Бога і любов до Нього та до мого Спасителя Ісуса Христа. Я люблю свого Викупителя.

Аяна Б., 7 років, Франція

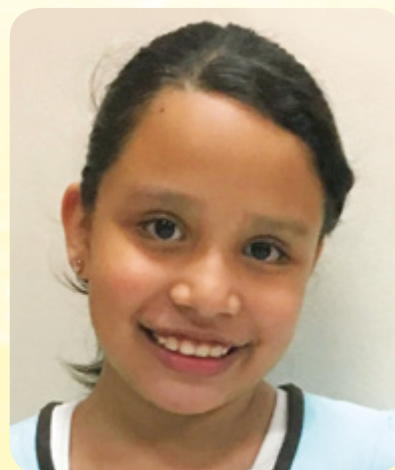

Я люблю бути біля храму зі своєю сім'єю. Це красиве місце, куди я зможу піти, коли мені виповниться 12 років. Це—дім Господа.

Альдо С., 10 років, Мексика

**“Президент Монсон і його радники”
Омар А., 9 років, Перу**

Мені подобається ділитися євангелією в школі з моїми друзями, особливо з хлопчиком, якому важко розмовляти, писати і читати. Один зі способів ділитися євангелією, як навчав Ісус Христос,— це допомагати іншим і служити їм. Коли вчитель дає нам завдання в робочому зошиті, я завжди готова допомагати цьому хлопчику. Я люблю служити іншим, тому що це допомагає мені відчувати любов Небесного Батька.

Алісон М., 10 років, Сальвадор

Надія в Голландії

Меган Армкнехт

Ґрунтується на справжніх подіях

Грейс була 15-річною дівчиною, яка жила в Голландії під час Другої світової війни. Війна вже довго тривала. Люди в Голландії голодували, і вони сподівалися, що війна невдовзі закінчиться.

Останній рік Другої світової війни був найважчим для Голландії. Нацисти забрали майже все. Грейс не могла ходити до школи. Не було вугілля, щоб обігрівати будинки. Грейс та її сім'ї доводилося їсти цибулини тюльпанів, щоб не померти з голоду. На смак вони були *жахливі*! Найгіршим було те, що тато все ще був військовополоненим.

Але надія відчувалася в повітрі. Люди казали, що нацисти програють війну. І в травні 1945 року нацисти відступили. Голландія знову була вільною! Люди святкували на вулицях. Тепер Грейс знову могла ходити до школи. Не було солдатів, яких треба було боятися.

Найкраще те, що одного дня, коли Грейс та її брати поверталися зі школи, вони побачили прапор Голландії, який майорів перед їхнім домом. Вони знали, що це може означати лише одне.

“Тато вдома!”—виголкнув Гебер.

Грейс та її брати забігли в дім. Грейс огорнула руками тата і міцно його обняла. Він також міцно її обняв. Так було чудово, що тато знову вдома.

Невдовзі після цього до Голландії почали надходити посилки з продуктами, одягом і ліками.

Провідники Церкви в Солт-Лейк-Сіті посилали багато всього, що потребували люди після війни. Грейс навіть отримала нову сукню! Вона ходила в одній сукні 5 років, тож дуже зраділа новій.

Уперше за багато років Грейс мала достатньо їжі. Президент місії та уряд Голландії вирішили розпочати проект з вирощування картоплі, аби мати більше їжі. Члени Церкви садили багато картоплі на найближчих полях.

Восени вони матимуть багато картоплі, яку можна буде їсти.

“Поглянь!— Сказала Грейс тату, вказуючи на паростки картоплі.— Ми більше не будемо голодувати!”

Тато кивнув, але не усміхнувся. Він сказав: “Я розмовляв з президентом Цаппі. Він сказав, що святі останніх днів у Німеччині досі голодують, як ми колись. Вони не отримують допомоги від уряду, як ми”. Тато поклав руку на плечі Грейс. “Президент Цаппі запитав, чи можемо ми передати нашу картоплю німецьким святим”.

“Відати нашу картоплю!”— вигукнула Грейс. Але ж *нацисти* були з Німеччини! “Вони можуть бути святими останніх днів, тату, але вони залишаються німцями”.

“Я знаю, що це нелегко,—сказав тато.— Але вони також діти Бога. Він також любить їх. Я пробачив, що вони ув'язнили мене. Господь може допомогти всім нам простити”.

Грейс поглянула на тата. Він був найвідважнішою людиною, яку вона знала, але вона не знала, чи є у неї відвага прощати так, як він. Потім вона згадала одного зі своїх шкільних вчителів під час війни. Той учитель сказав, що не всі німці є нацистами, і не всі нацистські солдати є поганями. А тепер дівчатка і хлопчики в Німеччині голодують, так, як і Грейс колись.

Грейс глибоко вдихнула. “Я розумію,—сказала вона.— Давай віддамо їм нашу картоплю”.

Тато обняв її і усміхнувся. “Ти така смілива дівчина. Це важко зробити. Але ми учні Ісуса Христа, і так само наші німецькі брати і сестри”.

Грейс усміхнулася. Злість у її серці розтанула, і вона відчувала спокій та тепло. Вона могла пробачити німців. А Ісус міг допомогти їй також любити їх. ■

Автор живе у Нью-Джерсі, США.

Святі останніх днів у Голландії передали 70 тонн картоплі і 90 тонн оселедців німецьким святим останніх днів. Пізніше, в 1953 році німецькі святі посилали все необхідне членам Церкви в Голландії після великої повені.

Клуб читання

Книги Мормона

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО НАС У ЧИТАННІ КНИГИ МОРМОНА!

Ви можете читати самостійно, зі своєю сім'єю або з другом. Потім надішліть нам фото того, як ви читаете Книгу Мормона, і розкажіть про те, що ви дізналися, або перекажіть улюблену історію з Книги Мормона. Надсилайте через сайт liahona.lds.org (клатніть на "Submit an Article").

Вірш цього місяця: Мороній 10:4

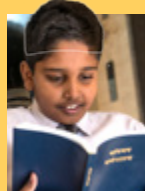
“... Якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа”.

Моя улюблена історія з Книги Мормона міститься в 3 Нефій 17, і в ній розповідається про те, як Ісус благословляв дітей. Мені подобається ця історія, бо в ній розповідається, як сильно Ісус

і Небесний Батько люблять нас. Я ототожнюю себе з тими дітьми і уявляю, що також там стою.

Барбора Й., 11 років, Чеська Республіка

Я люблю Книгу Мормона, бо це правдива книга. Її написали пророки. Вона допомагає мені вибирати правду, і коли у мене виникають проблеми, це мені допомагає. Я вірю в це.

Джейсон С., 10 років, Магараштра, Індія

Естер була відважною

Естер була перською царицею. Цар не знав, що Естер була єврейкою. У царя був злочестивий друг, який не любив євреїв. Він обманув царя, сказавши, що євреїв по всій країні треба вбити. Естер вирішила просити царя врятувати свій народ. Але їй могли вбити за те, що вона підійшла до царського трону. Естер попросила всіх євреїв поститися за неї. Коли Естер підійшла до трону свого чоловіка, він привітав її. Вона запросила його разом з його другом на обід. Там вона розповіла, що була єврейкою. Цар не міг змінити закон, але він дозволив євреям захищатися. З Божою допомогою Естер врятувала свій народ!

“Цариця Естер”, Ребекка С., 8 років, Арагуа, Венесуела

Читайте про Естер у книзі Естер 2–8.

ЕСТЕР

Естер була сміливою і вірила в Бога. Я можу бути сміливою і відстоювати правду!

- ☐ Завчіть напам'ять останню частину вірша Естер 4:14.
- ☐ Подивіться розділ 45 відеоматеріалів до Старого Завіту на сайті scripturestories.lds.org.
- ☐ Якщо батьки вважають, що ви достатньо дорослі, постіться за людину, яка вам не байдужа.
- ☐ Я можу бути відважним, якщо ...

Цариця Естер

Кім Уебб Рейд

Естер була царицею.
Вона була дружиною
царя Персії.

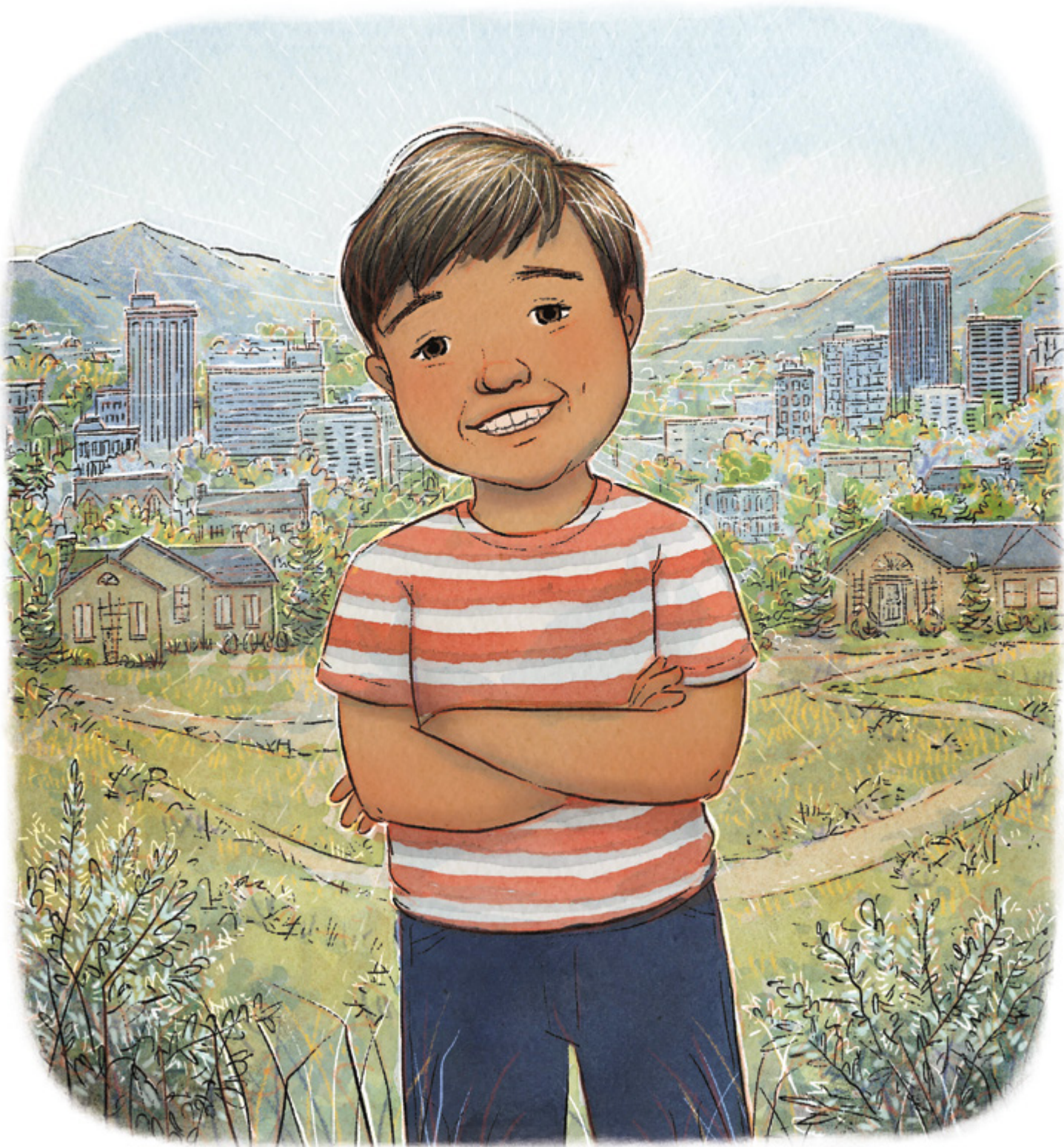

У царя був друг, який був поганою людиною. Він обманув царя, змусивши його видати закон, згідно з яким всіх євреїв треба було вбити! Цар не знав, що його дружина Естер була єврейкою.

Естер вирішила попросити свого чоловіка, царя, врятувати свій народ. Але вона боялася, що цар може розсердитися. Естер попросила, щоб всі євреї постилися і молилися за неї. Потім Естер пішла до царя. Він не розсердився!

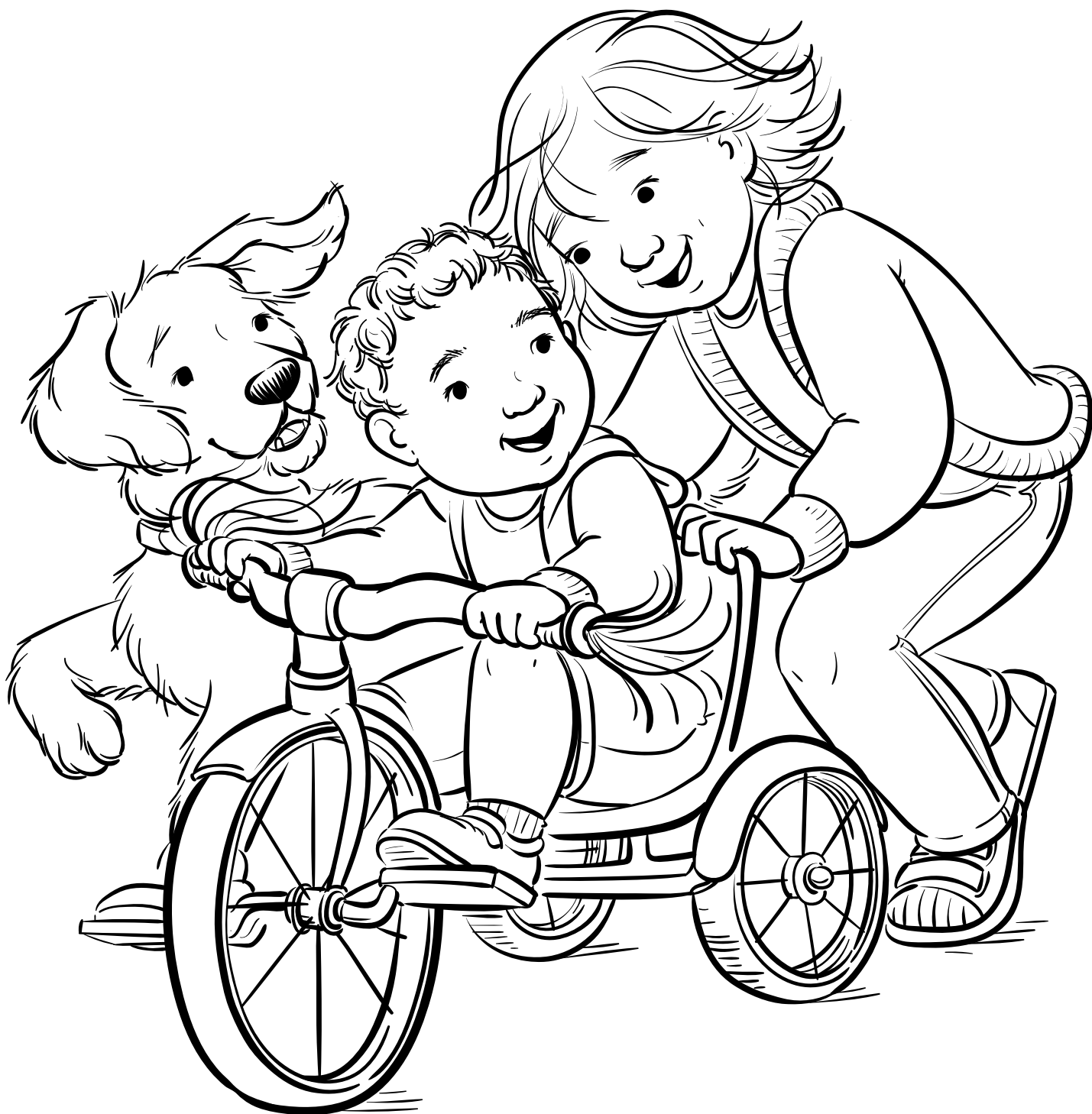
Естер запросила царя і його друга на обід. Під час обіду Естер розповіла царю, що *вона* була єврейкою. Цар розсердився на того друга, який його обманув. Він сказав, що євреї можуть захищатися. Естер допомогла врятувати свій народ!

Ми можемо молитися і просити Небесного Батька про допомогу.
Ми можемо бути відважними і сміливими, як Естер. ■

З книги Естер 2-8.

Я можу допомагати іншим
відчувати, що їх люблять

Президент
Джеймс Е. Фауст
(1920–2007)

Другий рад-
ник у Першому
Президентстві

НАША ПІДТРИМКА

Духовний провід значною мірою залежить від перебування в гармонії з ... пророками, провидцями й одкровителями.

Я хочу говорити про священні обов'язки тих провідників священства, яких було “покликано і обрано” (УЗ 55:1) вести Церкву в наш час. ...

Мої Брати [у Кворумі Дванадцятьох Апостолів], без винятку, є добрими, шанованими та гідними довіри людьми. Я знаю їхні серця. Вони—слуги Господні. Єдине їхнє бажання—працювати у їхніх великих покликаннях і розбудовувати царство Боже на землі. Наші Брати, які служать в цей день та час, перевірені, випробувані і вірні. ... Їхні серця такі чисті, досвід дуже значний, розум дуже гострий, а духовна мудрість настільки глибока, що втішно навіть просто бути в їхній присутності.

... [Коли мене покликали, мені дали настанову], що найважливіше—це завжди бути

в гармонії з Братами. ... Цього я прагнув усім своїм серцем.

... Я зрозумів, що духовний провід значною мірою залежить від перебування в гармонії з Президентом Церкви, Першим Президентством та Кворумом Дванадцятьох—усіма тими, кого підтримано ... як пророків, провидців та одкровителів. Я не знаю, як ми можемо очікувати на повну гармонію з Духом Господа, якщо не перебуваємо в гармонії з Президентом Церкви та іншими пророками, провидцями й одкровителями. ...

Я раджу членам Церкви підтримувати Президента Церкви, Перше

Президентство, Кворум дванадцятьох та інших генеральних авторитетів всім серцем і душею. Роблячи це, ми будемо в безпечній гавані. ...

Нам також слід підтримувати місцевих провідників, бо їх також було “покликано і обрано”. Кожен член цієї Церкви може отримати пораду від єпископа або президента філії, президента колу або місії, Президента Церкви і його соратників. Жоден з цих братів не просив про своє покликання. Жоден не є досконалим. Однак вони—це слуги Господа, покликані Ним через тих, хто має право на натхнення. Ті, кого було покликано, підтримано і висвячено, мають право на нашу підтримку. ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2005 р.

ЕДМУНД БЛЕР ЛЕЙТОН (1852–1922). СЛІПИЙ ЧОЛОВІК БІЛЯ СІЛОАМСЬКОЇ КУТЕЛІ, 1879, МАСЛО, ПОЛОТНО, 40 X 50 1/4 ДЮЙМА. МУЗЕЙ МИСТЕЦТВ УНІВЕРСИТЕТУ БРИТАМ

**СЛІПИЙ ЧОЛОВІК БІЛЯ
СІЛОАМСЬКОЇ КУТЕЛІ,
ХУДОЖНИК ЕДМУНД
БЛЕР ЛЕЙТОН**

“А той оповідав: Чоловік, що Його звуть Ісусом, грязиво зробив, і очі помазав мені, і до мене сказав: Піді в Сілоам та й умийся. Я ж пішов та й умився, і став бачити. ...

Коли б не від Бога був Цей, Він нічого не міг би чинити” (Іван 9:11, 33).

ДОРΟΣЛІЙ МОЛОДІ

**ДОСЛІДІТЬ СВОЇ
"ЧОМУ"**

*Якою є ваша мотивація,
щоб жити за євангелією?*

с. 44

МОЛОДІ

**ЯК СВЯТИЙ
ДУХ МОЖЕ ВАС
НАВЧАТИ**

сс. 50,
56

**ПРАЦЮЙТЕ
ЗАРАЗ НАД
ОМРІЯНИМ
МАЙБУТНІМ**

с. 62

ГЕНЕРАЛЬНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

**5 СПОСОБІВ ТОГО,
ЯК НАВЧАТИСЯ
З МАТЕРІАЛІВ
ГЕНЕРАЛЬНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ**

сс. 50,
54, 58

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

